

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง “พฤติกรรมกรรมการอ่าน การใช้ประโยชน์และความพึงพอใจจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ของคริสเตียนไทย ในเขตกรุงเทพมหานคร” มีแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. ประวัติการเผยแผ่ศาสนาคริสต์ นิกายโปรเตสแตนต์ในประเทศไทย
2. ประวัติและพัฒนาการของพระคริสตธรรมคัมภีร์
3. หลักข้อเชื่อของคริสเตียน
4. ประวัติการพิมพ์พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาษาไทย
5. แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะทางด้านประชากรศาสตร์
6. แนวคิดและทฤษฎีการเปิดรับสาร
7. ทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจของผู้รับสาร
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประวัติการเผยแผ่ศาสนาคริสต์ นิกายโปรเตสแตนต์ในประเทศไทย

คริสต์ศาสนาเกิดจากพระเยซูคริสต์ ผู้ที่เชื่อและปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์จึงได้ชื่อว่าเป็นคริสตชน กว่าสองพันปีที่คริสต์ศาสนาสืบทอดมาท่ามกลางชนนานาชาติ คริสต์ศาสนาแบ่งออกเป็นนิกายใหญ่ๆ 3 นิกาย คือ

1. โรมันคาทอลิก ใช้ภาษาลาตินเป็นหลัก มีสมเด็จพระสันตะปาปาเป็นประมุขสูงสุด อยู่ที่กรุงโรม มีพระสงฆ์ นักบวชชายหญิง
2. ออร์ทอดอกซ์ ใช้ภาษากรีก มีผู้นำสูงสุดของแต่ละประเทศ เรียกว่าพระอัครบิดร (Patriarch) ไม่มีผู้นำสูงสุดระดับสากล
3. โปรเตสแตนต์ ซึ่งเป็นชื่อรวมของนิกายต่างๆ ที่แยกตัวออกมา ในช่วงแรก มีนิกายลูเทอแรน นิกายอังกีกันท์ ต่อมาเกิดนิกายอื่นๆ อีก เช่น เพรสไบทีเรียน แบปติสต์ เมธอดิสต์ เพนเทคอสตลิสต์ และเซเวนเดย์แอดเวนติส เป็นต้น

โปรเตสแตนต์เข้ามาครั้งแรกในสมัยอยุธยา แต่เข้ามาทำงานเผยแผ่จริงจังในสมัยสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวตั้งแต่ปี พ.ศ.2371 (ค.ศ.1828) กลุ่มมิชชันนารีที่เข้ามาเป็นกลุ่มจาก

ประเทศอังกฤษ เยอรมันและสหรัฐอเมริกา เช่น กลุ่มลอนดอนมิชชันนารีโซไซเอตี้ กลุ่มอเมริกันเพรสไบทีเรียน ฯลฯ ซึ่งต่อมากลุ่มมิชชันนารีนี้จัดตั้งเป็นสภาคริสตจักรในประเทศไทย ในปีพ.ศ.2477 (ค.ศ.1934) นอกจากนั้นยังมีกลุ่มมิชชันนารีอื่นๆ ที่เข้ามาแล้วจัดตั้งเป็นองค์การอีก 3 กลุ่มคือ สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทยในปี พ.ศ.2499 (ค.ศ.1956) สหคริสตจักรแบปติสต์ในปีพ.ศ.2492 (ค.ศ.1949) และคริสตจักรวันเสาร์(เซเวนเดย์แอดเวนติสต์) ปีพ.ศ.2449 (ค.ศ.1906) ในปี พ.ศ.2513 (ค.ศ.1970) ได้มีการประชุมเพื่อประกาศพระกิตติคุณครั้งที่ 1 ของ 3 องค์การแรก และตัดสินใจก่อตั้งคณะกรรมการเพิ่มพูนคริสตจักรในปีค.ศ.1972 ซึ่งต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น คณะกรรมการประสานงานคริสตจักรโปรเตสแตนต์ในประเทศไทย (กปท.) (โครงการรักประเทศไทย, 2551, ย่อหน้าที่ 3) ในปีพ.ศ.2531 (ค.ศ.1988) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อร่วมมือในการทำพันธกิจและศาสนกิจ เสริมสร้างความเป็นเอกภาพ และเป็นองค์การกลางในการประสานงานกับภาครัฐและภาคเอกชนอื่น

สำหรับประเทศไทยคริสต์ศาสนา 2 นิกาย คือ นิกายโรมันคาทอลิก และนิกายโปรเตสแตนต์ ซึ่งกรมการศาสนารับรองแบ่งเป็น 5 กลุ่ม คือ

1. โรมันคาทอลิก
2. สภาคริสตจักรในประเทศไทย
3. สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย
4. สหคริสตจักรแบปติสต์ในประเทศไทย
5. คริสตจักรเซเวนเดย์ แอดเวนติสต์แห่งประเทศไทย

1. โรมันคาทอลิก

มิชชันนารีโปรตุเกสเข้ามาครั้งแรกในปี ค.ศ.1567 เพื่ออภิบาลชาวโปรตุเกสที่ตั้งหลักแหล่งที่กรุงศรีอยุธยา ต่อมากมิชชันนารีกลุ่มแรกจากคณะสงฆ์มิสซังต่างประเทศแห่งกรุงปารีส (M.E.P) มาประกาศศาสนาที่กรุงศรีอยุธยาราวปี ค.ศ.1662 ในรัชสมัยสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว และคณะสงฆ์เดียวกันนี้ทำงานแพร่ธรรมมาอย่างต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

ปัจจุบันพระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทย มีสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย (Catholic Bishops' Conference of Thailand) ซึ่งบรรดาพระสังฆราช (Bishops) รับผิดชอบร่วมกันในงานอภิบาล ส่งเสริม สนับสนุนและแนะนำ หรือให้แนวทางแก่คริสตชนทุกหมู่เหล่าในการทำงานของตนไม่ว่าจะเป็นงานด้านอภิบาล ธรรมทูต ศาสนสัมพันธ์ หรืองานพัฒนา

และแบ่งการปกครองออกเป็น 10 สังฆมณฑล (Dioceses) แต่ละสังฆมณฑลมีพระสังฆราช (Bishop) หรือ พระอัครสังฆราช (Archbishop) เป็นประมุข มีคณะสงฆ์ (Presbyterium) เป็นผู้ร่วมงาน

2. สภาคริสตจักรในประเทศไทย (The Church of Christ in Thailand)

สภาคริสตจักรฯ เริ่มต้นมาจากมิชชันนารีคณะเพรสไบทีเรียนอเมริกัน ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยได้เข้ามาทำงานครั้งแรกในปี ค.ศ. 1840 ซึ่งได้รับการชักชวนจากศาสตราจารย์ จาคอบ ทอมลิน และนายแพทย์คาร์ล กุตสลาฟ สังกัดสมาคมมิชชันนารีแห่งลอนดอน ต่อมาในปี ค.ศ. 1849 จึงได้ก่อตั้งคริสตจักรเพรสไบทีเรียนที่หนึ่งกรุงเทพฯ โดยนายแพทย์ชาโมเอล เฮาส์ ศาสตราจารย์สตีเฟน และนางแมรี แมตตูน และได้เริ่มเผยแพร่ออกไปยังภูมิภาค ภายหลังได้ตั้ง ศูนย์มิชชันของมิชชันนารีคณะเพรสไบทีเรียนอเมริกันสองแห่งคือ “มิชชันสยาม” ที่กรุงเทพฯ และ ดุแลคริสตจักรในหลายๆ จังหวัดทางภาคกลาง และภาคใต้ เช่น เพชรบุรี อยุธยา ราชบุรี กับ “มิชชันลาว” ที่เชียงใหม่ ซึ่งดุแลคริสตจักรในภาคเหนือ

จากการร่วมมือในพันธกิจระหว่างมิชชันสยามกับมิชชันลาวในปี ค.ศ. 1913 จึงเกิด คณะกรรมการร่วมของศูนย์มิชชันขึ้นเรียกว่า “คณะกรรมการร่วมแห่งศูนย์มิชชันสยามใต้และสยามเหนือ” ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น “คณะกรรมการร่วมแห่งสยาม” มีการรวมศูนย์มิชชันอย่างสมบูรณ์ในปี ค.ศ. 1920 เรียกว่า “คณะมิชชันสยาม” ในที่สุดได้จัดตั้ง “สยามคริสตสภา” ขึ้นในวันที่ 6 มกราคม 1930 โดยมีกรรมการอำนวยการมาจากมิชชันเพรสไบทีเรียนอเมริกันในประเทศไทย คณะเชิร์ชออฟโคริส (ของอังกฤษ) คณะเอส พี จี สมาคมพระคริสตธรรมอเมริกันและผู้แทนเพรสไบทีเรียน (คริสเตียนไทย) รวม 18 คน

ต้นเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1837 คณะอเมริกันแบپติสต์ได้สถาปนาคริสตจักรไมตรีจิตขึ้นเป็นคริสตจักรจีนแต่จีนแห่งแรกในประเทศไทย นับได้ว่าเป็นคริสตจักรที่เก่าแก่ที่สุดของเอเชียภาคตะวันออกไกล ภายหลังคริสตจักรไมตรีจิตได้จดทะเบียนอยู่ภายใต้สังกัดสภาคริสตจักรในประเทศไทย ภาคที่ 12

ปี ค.ศ. 1849 คณะอเมริกันเพรสไบทีเรียนได้จัดตั้งคริสตจักรที่ 1 สำหรัเป็น คริสตจักรแห่งแรก และมีคนไทยเปลี่ยนมานับถือศาสนาคริสต์ 1 คน ซึ่งนับว่าเป็นความสำเร็จอย่างยิ่งของมิชชันนารีคณะนี้ (คณะกรรมการประสานงานคริสตจักรโปรเตสแตนต์แห่งประเทศไทย, 2547)

ในปี ค.ศ. 1932 ได้มีการรวมเพรสไบเทอรีส์ยามและลาวเพื่อจัดตั้งองค์กรปกครองคริสตจักรไทยที่เป็นอิสระ มีการประชุมเพื่อก่อตั้งสภาคริสตจักรฯ ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1934 และใช้ชื่อในครั้งแรกว่า “สภาคริสตจักรในประเทศไทย” โดยมีคริสตจักรของคณะเพรสไบทีเรียนอเมริกันและคริสตจักรจีนของคณะแบปติสต์ ร่วมในการก่อตั้ง และในปี 1940 ได้เปลี่ยนชื่อจากสภาคริสตจักรในสยามเป็น “สภาคริสตจักรในประเทศไทย” ตามการเปลี่ยนชื่อประเทศของรัฐบาล

ปัจจุบันสภาคริสตจักรในประเทศไทยแบ่งเขตการปกครองเป็น 19 ภาค มีสมาชิกประมาณ 130,000 คน มีคริสตจักร หมวดคริสเตียน และศาลาธรรมประมาณ 900 แห่ง กระจายอยู่ตามภูมิภาคต่างๆ ของประเทศไทย (ปฏิทินสภาคริสตจักรในประเทศไทย, 2006)

3. สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย (The Evangelical Fellowship of Thailand)

ในปี ค.ศ. 1914-1945 ได้เกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 และ 2 สงครามนำมาซึ่งการหยุดชะงักต่อพันธกิจแห่งข่าวประเสริฐ และสันคลอนความเชื่อของคริสตชนหลายคน ประจวบกับผลกระทบจากเศรษฐกิจที่แย่งลง และเหตุการณ์ที่ญี่ปุ่นบุกประเทศไทยในสงครามเอเชียมหาบูรพา ผู้รับใช้พระเจ้าหลายคนละทิ้งงานคริสตจักร ครูและข้าราชการคริสเตียนได้รับการข่มเหงข่มขู่ คนเหล่านี้กลัวถูกปลดออกจากการงาน จึงได้เปลี่ยนความเชื่อกลับไปเป็นศาสนาเดิม คณะมิชชันนารีที่เข้ามาช่วงก่อนและหลังสงครามเอเชียมหาบูรพา ไม่ได้มีเพียงคณะอเมริกันเพรสไบทีเรียน และคณะอเมริกันแบปติสต์เท่านั้น ยังมีคณะมิชชันอื่นที่ทำงานเป็นอิสระตามส่วนและขอบเขตที่ตนเองรับผิดชอบ คนเหล่านี้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดังนั้น ทั้งศิษยาภิบาล คริสตจักรอิสระ และคณะมิชชันนารีจากหลายองค์กรที่มีได้เข้าสังกัดเป็นสมาชิกของสภาคริสตจักรในประเทศไทย ได้มีการพบปะหารือกันเพื่อจัดตั้งองค์กรใหม่ขึ้นเพื่อขอการรับรองจากรัฐบาล และคุ้มครองมิชชันนารีและผู้เผยแผ่ศาสนาคริสต์ในประเทศไทย

ในวันที่ 30 กรกฎาคม ค.ศ. 1956 ได้มีการประชุมพบปะผู้นำและมิชชันนารีเป็นทางการครั้งแรกที่บ้านพักคณะ ซี เอ็ม เอ มิชชัน ถนนสีลม กรุงเทพฯ และจัดตั้ง “The Evangelical Fellowship of Thailand” ซึ่งมีชื่อภาษาไทยว่า “สหสัมพันธ์กิจคริสเตียน” มีการร่างหลักข้อเชื่อและเลือกคณะกรรมการบริหารด้วยในครั้งนั้น

ในปี ค.ศ. 1969 ได้มีการลงมติชื่อกลุ่มเป็นภาษาไทยว่า “สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย” (สคท.) โดยมี อาจารย์สุข พงษ์น้อย เป็นประธานเพื่อการประกาศพระกิตติคุณแก่คนไทย (The Evangelical Fellowship of Thailand) เพื่อเป็นองค์กรใหญ่ที่ควบคุมดูแลบรรดาผู้

เผยแพร่วางศาสนาที่เป็นชาวต่างประเทศ ชาวไทย องค์การคริสเตียน และคริสตจักรทั้งหลายให้อยู่ในความสงบสุขเรียบร้อยภายใต้กรอบของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

คริสตจักรกรุงเทพเป็นคริสตจักรแห่งแรกที่จดทะเบียนเป็นสมาชิกคริสตจักรในสังกัดสหกิจฯ โดยจดทะเบียนเมื่อปี 1970 (สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, 2542, น. 27)

จากจุดเริ่มต้น สหกิจฯ มีสมาชิก 16 คริสตจักร และ 8 องค์การ ปัจจุบันสหกิจฯ มีสมาชิกรวม 1,400 แห่ง มีองค์การมิชชันนารี องค์การภายในประเทศ 116 แห่ง รวมสมาชิกทั้งหมดกว่า 60,000 คน

4. สหคริสตจักรแบปติสต์ในประเทศไทย (Thailand Baptist Convention)

เริ่มต้นจากมิชชันนารี 13 คน ซึ่งเคยทำงานที่ประเทศจีนขององค์การฟอเรนมิชชันบอร์ด เอส.บี.ซี. ประเทศสหรัฐอเมริกา เข้ามาทำงานเผยแพร่นิกายในประเทศไทย ในปี พ.ศ.2492 (ค.ศ.1949) หลังจากนั้นได้สร้างคริสตจักรเพื่อเป็นสถานที่ประกาศ ใกล้กับถนนเสือป่า โดยใช้ชื่อคริสตจักรแบปติสต์กรุงเทพ ซึ่งได้เปลี่ยนชื่อเป็นคริสตจักรพระคุณคณะแบปติสต์ในเวลาต่อมา และมีสถานที่นมัสการที่ถนนดินสอ สร้างอาคารใหม่ที่ถนนสุขุมวิท ซอยวัฒนา และได้ขยายงานออกไปอีก 11 จังหวัด

สหคริสตจักรแบปติสต์ในประเทศไทยแบ่งการบริหารงาน ออกเป็น 2 หน่วยงานใหญ่ คือ หน่วยงานส่วนกลาง และหน่วยงานส่วนภูมิภาค

หน่วยงานส่วนกลางแบ่งย่อยออกเป็น 6 หน่วยคือ 1. สื่อมวลชน 2. คริสเตียนศึกษา 3. โรงเรียนพระคริสตธรรม 4. ศูนย์รวมนักศึกษาแบปติสต์ 5. ร้านหนังสือแบปติสต์บุ๊กสโตร์ 6. งานสังคมสงเคราะห์

หน่วยงานภูมิภาค แบ่งออกเป็น 4 หน่วยงานคือ 1. โรงพยาบาลคริสเตียนบางคล้า 2. คลินิกโรคเรื้อรังชลบุรี 3. ค่ายอบรมคริสเตียน ชลบุรี 4. หน่วยงานสังคมสงเคราะห์

มีศาสนสถานในส่วนกลางเช่น คริสตจักรอันติโอเกีย คริสตจักรความหวังใหม่ ฯลฯ ในส่วนภูมิภาค เช่น คริสตจักรอยุธยา คริสตจักรบางคล้า คริสตจักรหาดใหญ่ ฯลฯ

5. มูลนิธิคริสตจักรวันเสาร์แห่งประเทศไทย (Seventh-Day Adventist of Thailand)

บรรณกร (ผู้ประกาศกิตติคุณโดยการจำหน่ายหนังสือ) ท่านแรก ได้เข้ามาในประเทศไทยในปี พ.ศ.2449 (ค.ศ.1906) เพื่อจำหน่ายแจกจ่ายหนังสือในกรุงเทพฯ ต่อมาบรรณกร

จากสิงคโปร์เข้ามาอีก 10 ท่าน เพื่อจำหน่ายหนังสือและหนังสือพิมพ์ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนจีน ต่อมาจึงมีศาสนทูตเข้ามาเผยแพร่พระกิตติคุณและตั้งสำนักงานมิชชันนารี และแปลนิตยสาร ภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทยใช้ชื่อว่า หนังสือชุธาติ พร้อมทั้งตั้งสำนักงานมิชชันนารีที่ อุบลราชธานีด้วย เริ่มสร้างโรงเรียนมิชชันนารีที่กรุงเทพฯ ในปี พ.ศ.2495 (ค.ศ.1932) เพื่อสอนศาสนาให้นักเรียน หลังจากนั้นมีการขยายงานด้านการแพทย์ ไปที่อุบลราชธานี ภูเก็ต และหาดใหญ่ และเริ่มงานด้านทันตแพทย์ที่เชียงใหม่ ในปี พ.ศ.2491(ค.ศ.1932)เริ่มเปิดการสอนพระคริสตธรรม คัมภีร์ทางไปรษณีย์และเริ่มเทศนาทางวิทยุกระจายเสียงครั้งแรกในปี พ.ศ.2505 (ค.ศ.1962) ซึ่งในปีนั้นเองได้สร้างที่ทำการของคริสตจักรขึ้นที่ซอยโรงเรียนเกษมพาณิชย์การ ถนนคลองตัน เขต พระโขนง และยังมีสำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐขึ้นที่นั่นด้วย

การบริหารงาน แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้คือ 1. สำนักงานใหญ่ 2. ดิวิชั่น 3. ยูเนียน 4. มิชชัน และ 5. โบสถ์

คริสตจักรวันเสาร์ทั่วโลกแบ่งออกเป็น 13 ดิวิชั่น ประกอบด้วย 2 ยูเนียน ส่วนมิชชัน เป็นหน่วยงานที่ควบคุมการทำงานในอาณาบริเวณหนึ่งซึ่งอาจมีขนาดเป็นรัฐหนึ่งหรือประเทศหนึ่ง ขึ้นกับขนาดของอาณาบริเวณนั้น และจำนวนสมาชิกในแต่ละมิชชัน มีคณะกรรมการบริหารงาน ซึ่งประกอบไปด้วยประธานกรรมการ เลขาธิการ เภรณิก หักหน้าแผนกต่างๆ ผู้อำนวยการ โรงเรียน โรงพยาบาล ศาสนจารย์ และสมาชิกโบสถ์ที่ได้รับเลือกเป็นกรรมการหัวหน้าแผนกต่างๆ ของมิชชัน จะถูกเลือกโดยผู้แทนจากโบสถ์ต่างๆ ที่อยู่ภายในมิชชันนั้นทุกๆ ปี ทางมิชชันเป็นผู้พิจารณาอบหมายศาสนจารย์ ให้เป็นผู้ดำเนินงานในโบสถ์ร่วมกับสมาชิกคนอื่นๆ สมาชิกของโบสถ์ทำหน้าที่เลือกเจ้าหน้าที่แผนกต่างๆ ของโบสถ์เองทุกปี

ประวัติและการพัฒนาการของพระคริสตธรรมคัมภีร์

พระคริสตธรรมคัมภีร์ (The Holy Bible) คือหนังสือ หรือตำราของศาสนาคริสต์ เนื้อหาแบ่งออกเป็น 2 ภาคคือ ภาคพันธสัญญาเดิม (The Old Testament) และภาคพันธสัญญาใหม่ (The New Testament) มีผู้เขียนกว่า 40 คน มีทั้งกษัตริย์ นายแพทย์ คนเก็บภาษี ชาวประมง ฯลฯ ซึ่งแต่ละคนก็มีความแตกต่างกันทั้งฐานะ อาชีพ เป็นคนอยู่ต่างสถานที่ ต่างยุคสมัยกัน แต่ทุกคนกลับเขียนในเรื่องเดียวกันได้อย่างสอดคล้องกัน แม้จะมีระยะห่างถึง 1,400-1,500 ปี (1,400 B.C.-100 A.D.) นั่นคือเรื่องของพระเจ้าสูงสุด และแผนการของพระองค์ที่มีต่อมวลมนุษยชน นอกจากนั้นรายละเอียดต่างๆ ที่ถูกกล่าวถึงในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เช่น ชื่อบุคคล สถานที่ และเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นก็สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นเรื่องจริงจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่

ค้นพบในปัจจุบัน พระคริสตธรรมคัมภีร์จึงเป็นบันทึกเรื่องราวแห่งความจริง ไม่ใช่จินตนาการทางศาสนาอย่างที่หลายคนเข้าใจ

1. ความหมายของพระคริสตธรรมคัมภีร์

ไบเบิล (Bible) หรือพระคริสตธรรมคัมภีร์ เป็นหนังสือที่บอกเรื่องราวเกี่ยวกับพระเจ้า มนุษย์ ความบาป และแผนการของพระเจ้าในการช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากความพินาศอันเนื่องมาจากความบาป สู่ชีวิตนิรันดร์ เป็นหนังสือที่บันทึกหลักธรรมคำสอนของศาสนาคริสต์ ซึ่งในบางเล่มมีพื้นฐานมาจากหลักคำสอนของศาสนายูดาห์ของชาวยิว ชาวคริสต์เรียกคัมภีร์ไบเบิลในชื่ออื่น ๆ อีกหลายชื่อเช่น พระวจนะของพระเจ้า (Word of God) หนังสือดี (Good Book) และ คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ (Holy Scripture) (วิกิพีเดีย, 2551, ย่อหน้าที่ 1)

วิรัช เศรษฐโสภณกุล (2551, ย่อหน้าที่ 1) ได้ให้ความหมายของพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า เป็นพระวจนะของพระเจ้า เป็นมาตรฐานสูงสุดของความเชื่อ การดำเนินชีวิต และหลักคำสอนของคริสเตียน พระคริสตธรรมคัมภีร์ ประกอบด้วย พันธสัญญาเดิม 39 เล่ม และพันธสัญญาใหม่ 27 เล่ม รวมเป็น 66 เล่ม

2. แก่นหรือคำสอนหลักของพระคริสตธรรมคัมภีร์

คำสอนหลักในพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งเล่มสรุปรวมได้เป็นเรื่องเดียวคือ “ความรัก” ดังคำสอนของพระเยซูที่ว่า “ ‘จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านอย่างสุดใจ สุดจิต และสุดความคิดของท่าน’ นี่เป็นพระบัญญัติข้อสำคัญที่สุดและข้อแรก ข้อที่สองก็เช่นกันคือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ หนังสือบทบัญญัติและหนังสือผู้เผยพระวจนะล้วนขึ้นกับบทบัญญัติสองข้อนี้” (มธ.22:37-40, ร่วมสมัย)

3. ความหมายของคำว่า “พันธสัญญา”

คำว่า “พันธสัญญาใหม่” (The New Testament) มาจากภาษาละตินว่า Novum Testamentum ซึ่งแปลมาจากรากศัพท์เดิม คือภาษากรีกว่า He Kaine Diatheke แปลเป็นภาษาอังกฤษว่า New Testament หรือ New covenant (วิยะดา ทัฬหิกรณ, 2535, น. 47)

ความหมายของคำว่า “พันธสัญญา” (Diatheke) หมายถึงพินัยกรรม คำสั่งเสีย หรือ คำสัญญาของพระเจ้า (A last will or testament) เป็นข้อตกลงที่ทำขึ้นฝ่ายเดียว อีกฝ่ายหนึ่งจะรับหรือไม่ก็ตาม พินัยกรรมนี้ก็จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ฝ่ายที่รับข้อตกลงก็จะต้องทำตามเงื่อนไขในสัญญานั้น จึงจะได้ทุกสิ่งตามสัญญา

สำหรับคำว่า “พันธสัญญา” (Covenant) มาจากภาษาลาตินว่า “Convenire” ซึ่งแปลมาจากรากศัพท์ภาษาฮีบรูว่า “Berith” หมายความว่า ข้อตกลงระหว่างสองฝ่าย โดยที่ทั้งสองฝ่ายต้องรับผิดชอบร่วมกัน

ผู้บันทึกพระคัมภีร์ใช้คำว่า Testament แทนคำว่า Covenant ก็เพื่อให้เห็นถึงลักษณะที่เหมือนกันและต่างกันของพันธสัญญาใหม่และพันธสัญญาเดิม ดังที่ใช้คำว่าเดิมและใหม่มาแบ่งแยกด้วย

ลักษณะของคำว่าพันธสัญญาเดิม (Old Covenant) ในหนังสืออพยพ 24:1-8 กล่าวถึงการยอมรับคำสัญญาของพระเจ้าสูงสุดของชนชาติอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย (สมัยโมเสส) ทำให้ชาวอิสราเอลมีฐานะเป็นชนชาติของพระองค์ ชาวอิสราเอลจึงต้องปฏิบัติตามคำสัญญา และพระบัญญัติของพระเจ้าสูงสุดทุกอย่าง จึงจะได้พระพรจากพระองค์ แต่ชนชาติอิสราเอลก็ยังดื้อรั้น และทำความผิดบาปต่อพระเจ้าสูงสุดเสมอ ดังนั้นพระองค์จึงทรงตั้งพระทัยที่จะให้มีพันธสัญญาใหม่ ดังที่ระบุใน ยรม.31:33 และ ลก.1:72, (ร่วมสมัย) เพื่อเป็นหนทางที่จะช่วยอิสราเอล และมนุษยทุกชาติให้ได้รับความรอดพ้นโทษบาปอย่างสมบูรณ์โดยทางพระเยซูคริสต์

4. พระคริสตธรรมคัมภีร์พันธสัญญาเดิม

สมัยก่อนที่พระเยซูคริสต์มาบังเกิด และในสมัยที่พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ก็มีพระคัมภีร์อยู่ก่อนแล้ว ถือเป็นพันธสัญญาเล่มแรก หรือที่เรียกว่าพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม (พระคัมภีร์เดิม) ประกอบด้วยหนังสือทั้งหมด 39 เล่ม บันทึกถึงเรื่องราวพระเจ้าพระผู้สร้างทุกสรรพสิ่ง กำเนิดของจักรวาล มนุษย์ และสรรพสิ่งทั้งปวง บันทึกเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล การพยากรณ์ถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ที่จะช่วยชนชาติอิสราเอลและชาวโลกให้พ้นโทษบาปและบทกวีต่าง ๆ ฯลฯ ในพันธสัญญาใหม่ได้มีการอ้างอิงถึงและเรียกชื่อพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมต่างกันไป เช่น พระบัญญัติ หนังสือผู้เผยพระวจนะ พระคัมภีร์ พระบัญญัติของโมเสส หนังสือผู้พยากรณ์ เป็นต้น ทั้งนี้เรื่องราวที่ดำเนินไปในพระคัมภีร์เดิมนั้นใช้เวลาหลายพันปี

สรุปพระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิม ประกอบด้วยหนังสือ 39 เล่ม แบ่งเป็น 5 หมวดคือ

1. หมวดเบญจบรรณ (หรือหนังสือ 5 เล่มแรกของโมเสส) ได้แก่ ปฐมกาล อพยพ เลวีนิติ กันดารวิถี เฉลยธรรมบัญญัติ
2. หมวดประวัติศาสตร์ ได้แก่ โยชูวา ผู้วินิจฉัย นางรูธ 1 ซามูเอล 2 ซามูเอล 1 พงศกษัตริย์ 2 พงศกษัตริย์ 1 พงศาวดาร 2 พงศาวดาร เอสรา เนหะมีย์ เอสเธอร์
3. หมวดบทกวี ได้แก่ โยบ สดุดี สุภาษิต ปัญญาจารย์ เพลงโซโลมอน
4. หมวดผู้เผยพระวจนะใหญ่ (คำพยากรณ์) ได้แก่ อิสยาห์ เยเรมีย์ เพลงคร่ำครวญ เอเสไยล ดาเนียล
5. หมวดผู้เผยพระวจนะน้อย (คำพยากรณ์) ได้แก่ โฮเซยา โยเอล อาโมส โอบาดีห์ โยนาห์ มีคาห์ นาฮูม ฮาบากุก เศฟันยาห์ ฮักกัย เศคาริยาห์ มาลาคีย์

5. พระคริสตธรรมคัมภีร์พันธสัญญาใหม่

พระคริสตธรรมคัมภีร์พันธสัญญาใหม่หรือพระคัมภีร์ใหม่เป็นพระคัมภีร์ที่ต่อเนื่องกับพันธสัญญาเดิม เนื้อหาในพระคัมภีร์ใหม่นำมาซึ่งพระสัญญา และแผนการแห่งความรอดของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมว่าได้สำเร็จแล้วในพันธสัญญาใหม่

พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ประกอบด้วยหนังสือ 27 เล่ม เป็นเรื่องราวที่พระเจ้าทรงดลใจให้สาวก 9 คนบันทึกขึ้นคือ มัทธิว มาระโก ลูกา ยอห์น เปโตร เปาโล ยากอบ ยูดา และผู้ที่เขียนพระธรรมฮีบรู (ไม่ทราบแน่ชัด) ภาษาที่ใช้บันทึกคือภาษากรีก มีภาษาท้องถิ่นของชาวปาเลสไตน์ (Aramaic) ปะปนอยู่บ้าง ภายหลังหนังสือเหล่านี้ได้ถูกรวบรวมและยอมรับเป็นพระวจนะของพระเจ้าโดยผู้นำคริสตจักรในยุคแรก การดำเนินเรื่องในพระคัมภีร์ใหม่ใช้เวลาประมาณ 100 ปี พระคัมภีร์ใหม่แบ่งได้เป็น 4 หมวดดังนี้ (วิยะดา ทัพทิกอร์น, 2535, น. 51-52)

1. หมวดพระกิตติคุณ (หรือเรื่องราวของพระเยซูคริสต์ ได้แก่ ประวัติ ราชกิจ คำสอน) ได้แก่ หนังสือพระกิตติคุณ 4 เล่มคือ มัทธิว, มาระโก, ลูกา, ยอห์น
2. บันทึกทางประวัติศาสตร์ ได้แก่ หนังสือกิจการของอัครทูต
3. หมวดจดหมายฝาก ได้แก่ โรม 1โครินธ์ 2 โครินธ์ กาลาเทีย เอเฟซัส ฟิลิปปี โคลโลสี 1 เธสะโลนิกา 2 เธสะโลนิกา 1 ทิโมธี 2 ทิโมธี ทิตัส ฟิเลโมน ฮีบรู ยากอบ 1 เปโตร 2 เปโตร 1 ยอห์น 2 ยอห์น 3 ยอห์น ยูดา
4. หมวดคำพยากรณ์ ได้แก่ วิวรรณ์

พระเยซูคริสต์ไม่ได้บันทึกสิ่งใดไว้ในขณะที่พระองค์ทรงกระทำพระราชกิจอยู่บนโลก แต่บรรดาสาวกเป็นผู้บันทึกเรื่องราวชีวิต ตลอดจนคำสั่งสอน และพระราชกิจของพระองค์ ดังนั้น หนังสือที่บันทึกถึงชีวิต คำสอน และการทำงานของพระองค์จึงเรียกว่า “หนังสือพระกิตติคุณ” (Gospel) พระกิตติคุณ 3 เล่มแรก คือมัทธิว มาระโก ลูกา ได้ชื่อว่าเป็น “พระกิตติคุณพ้อง” เพราะมีเนื้อหาสาระเดียวกัน แต่เนื้อหาประมาณ 90% ของหนังสือยอห์นไม่มีอยู่ในพระกิตติคุณพ้องทั้ง 3 เล่มนี้ เนื่องจากยอห์นเขียนหลังจากพระกิตติคุณทั้ง 3 เล่มเป็นเวลานาน (ประมาณ ค.ศ.85) ดังนั้น ผู้เขียนจึงตั้งใจหลีกเลี่ยงรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้มีการบันทึกไว้แล้ว

หลังจากพระเยซูคริสต์สิ้นพระชนม์ บรรดาอัครสาวกของพระองค์ได้ประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วทุกแห่งหนทั้งกับชาวยิวและชาวต่างชาติ กิจการของเหล่าสาวกถูกบันทึกไว้ในหนังสือ “กิจการของอัครทูต” ต่อมาสาวกของพระองค์ได้อธิบายถึงข้อถกเถียงแห่งพระกิตติคุณ หลักศาสนา ศาสนศาสตร์ และคำสอนในการดำเนินชีวิตประจำวันของคริสเตียนไว้ใน “จดหมายฝาก” ฉบับต่างๆ รวมทั้งคำพยากรณ์ถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ในยุคสุดท้ายไว้ในพระธรรม “วิวรณ์” ด้วย

6. ความหมายของคำว่า “พระกิตติคุณ” และ “ข่าวประเสริฐ” (Gospel or Good tidings)

คำว่าพระกิตติคุณ หรือข่าวประเสริฐ มาจากคำภาษาอังกฤษว่า Gospel หมายความว่าข่าวดี หรือข่าวประเสริฐ (Good story or Good tidings) ซึ่งสอดคล้องกับคำในภาษากรีกว่า euangelion or euangelos หมายถึงผู้นำมาซึ่งข่าวดี (a bringer of good news) ในพระคัมภีร์ใหม่ พระกิตติคุณหรือข่าวประเสริฐ มักใช้ในความหมายว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นข่าวประเสริฐของพระเจ้าที่มีถึงมนุษย์ทั้งหลาย และเป็นข่าวแห่งความรอดที่คริสเตียนประกาศแก่คนทั่วโลก นี่จึงเป็นลักษณะเฉพาะของคำว่า “ข่าวดีหรือข่าวประเสริฐ” ในศาสนาคริสต์ (วิยะดา ทัฬหิกรณ์, 2535, น. 60)

7. สรุปเนื้อหาพระธรรมในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิม

1. ปฐมกาล (Genesis) เรื่องราวตั้งแต่พระเจ้าสร้างจักรวาล โลก อาดัมและเอวามนุษย์คู่แรก ตลอดจนแผนการช่วยมนุษย์ให้รอดจากโทษบาปโดยผ่านอับราฮัม และเรื่องราวบรรพชนชาวอิสราเอล

2. อพยพ (Exodus) ไม่เสกกับการปลดปล่อยชาวอิสราเอลออกจากความเป็นทาสในอียิปต์ พระเจ้าประทานบัญญัติสิบประการ และความดีของชนชาติอิสราเอล
3. เลวีนิติ (Leviticus) บทบัญญัติเรื่องการถวายเครื่องบูชาและกฎหมายต่างๆ ที่ชาวอิสราเอลต้องปฏิบัติตาม
4. กันดารวิถี (Numbers) การสำรวจสำมะโนประชากรอิสราเอล และเหตุการณ์ช่วงที่อิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดารและการช่วยเหลือของพระเจ้า
5. เฉลยธรรมบัญญัติ (Deuteronomy) รายละเอียดธรรมบัญญัติต่างๆ ที่พระเจ้าประทานให้อิสราเอลปฏิบัติตาม ผลจากการเชื่อฟังและกบฏ และเหตุการณ์ไม่เสกลื่นชีวิต
6. โยชูวา (Joshua) ชาวอิสราเอลยึดครองดินแดนแห่งพันธสัญญาโดยการนำของโยชูวา
7. ผู้วินิจฉัย (Judges) บันทึกประวัติศาสตร์ของชาวอิสราเอลในสมัยที่ไม่มีกษัตริย์ แต่มีผู้วินิจฉัยเป็นผู้ปกครอง อิสราเอลรุ่มแล้วรุ่มเล่าทำบาปต่อพระเจ้า แต่พระเจ้าก็ไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขา
8. นางรูธ (Ruth) เรื่องราวลูกสะใภ้ผู้กตัญญูต่อแม่สามี ซึ่งต่อมากลายมาเป็นบรรพบุรุษของพระเยซู
9. 1 ซามูเอล (1 Samuel) เรื่องราวผู้เผยพระวจนะซามูเอลแต่งตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์องค์แรกของอิสราเอล และเหตุการณ์ในรัชสมัยของพระองค์ และกษัตริย์ดาวิดผู้เป็นบรรพบุรุษของพระเยซู
10. 2 ซามูเอล (2 Samuel) เรื่องของกษัตริย์ดาวิด ราชวงศ์ และสงครามในสมัยของดาวิด
11. 1 พงศกษัตริย์ (1 Kings) เรื่องราวของกษัตริย์โซโลมอนโอรสของกษัตริย์ดาวิด และกษัตริย์องค์ต่างๆ ของอาณาจักรยูดาห์และอิสราเอล
12. 2 พงศกษัตริย์ (2 Kings) เรื่องราวของกษัตริย์องค์ต่างๆ ของอาณาจักรยูดาห์และอิสราเอล การข่มเหงผู้เผยพระวจนะ ตลอดจนการช่วยเหลือของพระเจ้า
13. 1 พงศาวดาร (1 Chronicles) ลำดับวงศ์วานอิสราเอล เรื่องราวของดาวิดตั้งแต่มีก่อนเป็นกษัตริย์ การเตรียมสร้างพระวิหาร
14. 2 พงศาวดาร (2 Chronicles) กษัตริย์โซโลมอนสร้างพระวิหาร ราชวงศ์ยูดาห์และเยรูซาเล็มแตก ชาวอิสราเอลถูกจับไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน 70 ปี ตามที่พระเจ้าตรัส

15. เอสรา (Ezra) กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียปล่อยให้เชลยชาวอิสราเอลกลับ เยรูซาเล็มมาสร้างพระวิหาร ตามพระวจนะพระเจ้า และประชาชนกลับใจสารภาพบาป โดยการนำ ของเอสรา
16. เนหะมีย์ (Nehemiah) การสร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็มขึ้นใหม่โดยการนำของ เนหะมีย์
17. เอสเธอร์ (Esther) เอสเธอร์วีรสตรีผู้เลอโฉมที่พระเจ้าทรงใช้ให้เธอเป็นผู้ช่วย ชนอิสราเอลให้รอดพ้นจากการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์
18. โยบ (Job) โยบชายที่ทุกข์ระทมแสนสาหัส แต่เขาก็ไม่เคยทำบาปหรือต่อว่า พระเจ้า
19. สดุดี (Psalms) บทสดุดีสรรเสริญพระเจ้า และคำอธิษฐาน ส่วนใหญ่เขียนโดย กษัตริย์ดาวิด
20. สุภาษิต (Proverbs) คำสั่งสอน เตือนสติ และคำสอนให้ยำเกรงพระเจ้า
21. ปัญญาจารย์ (Ecclesiastes) บรรยายถึงความเป็นไปของโลกและชีวิต
22. เพลงโซโลมอน (Song of Songs) บทกวีที่แสดงให้เห็นถึงความรักอันลึกซึ้งของ คู่รัก
23. อิสยาห์ (Isaiah) คำพยากรณ์ถึงชนชาติอิสราเอล การล่มสลายของเยรูซาเล็ม และแผนการช่วยให้รอดของพระเจ้า รวมทั้งพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมาในอนาคต
24. เยเรมีย์ (Jeremiah) คำพยากรณ์ถึงชนชาติอิสราเอลผู้ตั้งอวด และการล่มสลาย ของเยรูซาเล็ม และพระสัญญาของพระเจ้าว่าจะไม่ทอดทิ้งอิสราเอล
25. เพลงคร่ำครวญ (Lamentation) บรรยายถึงความทุกข์ยากต่างๆ ที่ประชากร ทนทุกข์ขณะที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายและการถูกเนรเทศ การวอนขอพระเมตตาจากพระเจ้า
26. เอเสเคียล (Ezekial) คำพยากรณ์ว่ากรุงเยรูซาเล็มจะแตกซึ่งเป็นผลจากความผิด บาปของชาวอิสราเอล พระเจ้าใช้เอเสเคียลมาเตือนและกล่าวโทษชาวอิสราเอล
27. ดาเนียล (Daniel) เรื่องราวความยำเกรงพระเจ้าของดาเนียลและเพื่อนชาวยิวที่ ถูกจับเป็นเชลยที่บาบิโลน การช่วยเหลือนอกจากพระเจ้าให้พ้นภัย และนิมิตต่างๆ
28. โฮเซยา (Hosea) โฮเซยาชายที่ยืนยันความรักของเขากับภรรยาที่นอกใจเขาซ้ำ แล้วซ้ำเล่า เปรียบเทียบให้เห็นภาพความรักมั่นคงของพระเจ้าที่มีต่อชนอิสราเอลและมนุษย์ที่ ตั้งอวด

29. โยเอล (Joel) โยเอลเตือนให้ชาวยูดาห์กลับใจใหม่จากความมืดบาปอย่างแรงด่วน มิฉะนั้นข้าศึกจะบุกโจมตี เช่นเดียวกับภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เกิดขึ้นแล้ว

30. อาโมส (Amos) คำพิพากษาอาณานิคมเพื่อนบ้านของยูดาห์ ชนยูดาห์เองและชนอิสราเอล จบด้วยคำสัญญาของพระเจ้าว่าจะนำการฟื้นฟูมาสู่บรรดาชนที่เหลืออยู่

31. โอบาดีห์ (Obadiah) คำพิพากษาว่าชนชาติเอโดมจะล่มสลายเพราะบาปที่ตนหยิ่งผยอง และจบด้วยพระสัญญาของพระเจ้าเรื่องการปลดปล่อยศิโยนให้เป็นไทในวันสุดท้าย

32. โยนาห์ (Jonah) โยนาห์ผู้รับใช้ที่ดื้อดึงและหนีคำสั่งของพระเจ้าจนต้องอยู่ในท้องปลายักษ์ถึง 3 วัน ก่อนจะรอดตายและไปเตือนให้ชาวเมืองนีเนเวห์กลับใจใหม่ตามคำสั่งของพระเจ้า

33. มีคาห์ (Micah) คำกล่าวโทษผู้นำทั้งฝ่ายการเมืองและศาสนาที่พาชนอิสราเอลหลงผิด และพระเจ้าเรียกร้องให้ชนอิสราเอลรักความยุติธรรมและจงรักภักดีต่อพระองค์

34. นาฮูม (Nahum) คำพิพากษาโทษชาวเมืองนีเนเวห์ที่ละทิ้งพระเจ้า และหลงไปทำบาป

35. ฮาบากุก (Habakuk) พระเจ้าทรงตอบคำถามของฮาบากุกที่ว่าทำไมพระองค์ยอมให้ประชากรของพระองค์ต้องทนทุกข์ในมือของศัตรู

36. เศฟันยาห์ (Zephaniah) เศฟันยาห์เตือนให้ประชาชนกลับใจใหม่อย่างกล้าหาญ มิฉะนั้นแล้วพวกเขาจะมาถึงวันพิพากษาแน่นอน

37. ฮักกัย (Haggai) ฮักกัยกระตุ้นให้ประชากรจัดลำดับความสำคัญให้พระเจ้าเป็นที่หนึ่งในชีวิตก่อนสิ่งอื่นใด ฮักกัยชี้ให้เห็นว่าพวกเขาต้องซ่อมสร้างพระวิหารก่อน ไม่ใช่ยุ่งอยู่กับบ้านของตนเอง

38. เศคาริยาห์ (Zechariah) เศคาริยาห์ได้เน้นย้ำว่าพระเจ้าทรงส่งผู้เผยพระวจนะมาเพื่อสอน และตักเตือนให้ผู้คนกลับใจจากบาป แม้พวกเขาจะไม่เชื่อฟัง ซึ่งพวกเขาต้องถูกพิพากษาลงโทษ ความรอดจากพระเจ้ามามีมาถึงมนุษย์ทุกคน และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่ง

39. มาลาคี (Malachi) มาลาคีได้กล่าวโทษถึงความมืดบาปต่างๆ ที่ประชากรของพระเจ้าได้ทำ ไม่เว้นแม้แต่ผู้นำทางศาสนา และเตือนให้พวกเขากลับใจใหม่มาหาพระเจ้า

8. สรุปเนื้อหาพระธรรมในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาใหม่

1. มัทธิว (Matthew) ย้ำให้เห็นว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระเมสสิยาห์ (Messiah) หรือพระผู้ช่วยให้รอดจากความผิดบาป และเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลผู้มีเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิด และย้ำว่าคำทำนายในพันธสัญญาเดิมนั้นได้สำเร็จแล้วในพันธสัญญาใหม่

2. มาร์โก (Mark) เน้นถึงสิ่งที่พระเยซูคริสต์กระทำในฐานะผู้รับใช้พระเจ้าที่สัตย์ซื่อและสมบูรณ์แบบ ดังคำตรัสของพระองค์ใน มก.10:45 ที่ว่า “เพราะแม้แต่บุตรมนุษย์ก็ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติแต่มาเพื่อปรนนิบัติและประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก” (ร่วมสมัย)

3. ลูกา (Luke) เน้นว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ แต่พระองค์ก็ยังคงทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ปราศจากบาป ลูกาจะบอกว่าความรอดไม่ใช่สำหรับชาวยิวเท่านั้น แต่เพื่อชาวต่างชาติด้วย พระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งหลาย (Saviour for All) เป็นเล่มที่ยาวที่สุดในพระคัมภีร์ใหม่

4. ยอห์น (John) เน้นว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า (The Son of God) ทรงเป็นพระเจ้าที่มาบังเกิดปรากฏท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลาย พระองค์คือพระเมสสิยาห์ (พระผู้ช่วยให้รอด) ที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ในพระคัมภีร์เดิม เป็นเล่มที่มีเนื้อหาเรียบง่ายแต่ลึกซึ้งอย่างยิ่ง

5. กิจการของอัครทูต (Acts) เป็นบันทึกการประกาศเผยแผ่ข่าวประเสริฐ (Missionary Document) และบันทึกประวัติศาสตร์คริสตจักรยุคแรกเริ่ม ยืนยันถึงการทรงพระชนม์อยู่ของพระคริสต์ว่าพระองค์ยังทรงกระทำกิจผ่านทางสาวกโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์

6. โรม (Romans) เน้นว่ามนุษย์จะเป็นผู้ชอบธรรมและพ้นจากความผิดบาปได้โดยเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ไม่ใช่ด้วยธรรมบัญญัติ หรือความประพฤติดีของมนุษย์

7. 1 โครินธ์ (1 Corinthians) เน้นเรื่องการชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะคริสตจักรในเมืองนี้มีปัญหาศีลธรรมมาก ผู้เขียนต้องการให้พวกเขาสำนึกผิด และพิสูจน์ชีวิตใหม่ในฐานะลูกของพระเจ้า

8. 2 โครินธ์ (2 Corinthians) เน้นเรื่องหัวใจของงานรับใช้พระคริสต์ที่แท้จริง และยืนยันถึงสิทธิการเป็นอัครทูตของเปาโล

9. กาลาเทีย (Galatians) เน้นว่าเสรีภาพที่แท้จริงของคริสเตียนมาจากการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ และการช่วยเหลือกันด้วยความรัก สรุปได้ดัง กท.5:14 ที่ว่า จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง

10. เอเฟซัส (Ephesians) หัวใจสำคัญคือคริสตจักรซึ่งเป็นสังคมใหม่ที่พระคริสต์ทรงสถาปนาขึ้นเพื่อให้แผนการของพระเจ้าที่มีต่อโลกสำเร็จ คริสตจักรต้องไม่แบ่งแยกเชื้อชาติวรรณะ คริสตจักรคือร่างกายที่ประกอบด้วยอวัยวะต่าง ๆ และมีพระเยซูคริสต์เป็นศีรษะ

11. ฟิลิปปี (Philippians) เป็นจดหมายส่วนตัวของอัครทูตเปาโลถึงคริสตจักรที่ห่วงใยท่าน เนื้อหากล่าวถึงการขอบคุณและความชื่นชมยินดีในพระเจ้า แม้ผู้เขียนจะอยู่ในคุกก็ตาม เนื้อหายังได้ระบุถึงหลักศาสนาคริสต์เรื่องความถ่อมใจของพระเยซูคริสต์

12. โคลโลสี (Colossians) เนื่องจากเวลานั้นคำสอนเท็จกำลังเผยแพร่เข้ามาในคริสตจักร เปาโลจึงเขียนจดหมายฉบับนี้เพื่อเน้นย้ำให้คริสเตียนชาวโคลโลสีเข้าใจว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าที่สมบูรณ์พร้อม คริสเตียนทุกคนได้รับชีวิตใหม่ การยกโทษบาป การปลดปล่อย และชัยชนะในพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ด้วยหลักปรัชญาหรือการพึ่งตนเอง

13. 1 เธสะโลนิกา (1 Thessalonians) เน้นความจริงเรื่องการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นกำลังใจให้คริสเตียนดำเนินชีวิตต่อไปในโลกนี้ โดยเฉพาะพวกที่ถูกข่มเหง

14. 2 เธสะโลนิกา (2 Thessalonians) กล่าวถึง “วันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า” อย่างละเอียด เนื่องจากมีคนเข้าใจผิด ได้ละทิ้งการทำงานทุกอย่างและเฝ้ารอวันเวลาที่พระเยซูจะเสด็จกลับมาอย่างเดี่ยว เปาโลจึงเขียนจดหมายนี้ขึ้นเพื่อสอนให้พวกเขาดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง และยังได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ต่อต้านพระคริสต์ (Anti Christ) อีกด้วย

15. 1 ทิโมธี (1 Timothy) เน้นเรื่องงานรับใช้ และระบบบริหารคริสตจักรที่ถูกต้อง

16. 2 ทิโมธี (Timothy) จดหมายฉบับนี้เน้นถึงความสำคัญของการเป็นผู้อารักขา ความจริงของข่าวประเสริฐ และการดำเนินชีวิตผู้รับใช้พระเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐ

17. ทิตัส (Titus) เน้นเรื่องการบริหารงานคริสตจักรให้เรียบร้อยถูกต้อง และย้ำว่า คนต่างชาติก็รอดได้ด้วยความเชื่อ ไม่ใช่ธรรมเนียมปฏิบัติ

18. ฟิเลโมน (Philemon) เป็นจดหมายส่วนตัวที่เปาโลเขียนถึงฟิเลโมนเพื่อนของท่าน เพื่อเป็นคนกลางขอความกรุณาให้แก่ทาสของฟิเลโมน ทาสคนนี้ได้ขโมยของจากนายและหนีไปกรุงโรม ที่นั่นเขาได้พบกับเปาโลและกลับใจใหม่ เขาต้องการกลับบ้านและขอโทษเจ้านาย

19. ฮีบรู (Hebrews) เน้นถึงความยิ่งใหญ่สมบูรณ์ของพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่แท้จริง การสละชีวิตของพระเยซูเป็นวิธีเดียวที่สามารถไถ่บาปให้กับมนุษย์ทั้งมวลได้ ผู้ที่เชื่อในพระองค์เท่านั้นจึงจะรอดจากบาป และยังคงกล่าวถึงอันตรายที่เกิดขึ้นกับคนที่ละทิ้งพระเจ้า

20. ยากอบ (James) เน้นว่าคริสเตียนต้องสำแดงความเชื่อด้วยการดำเนินชีวิตที่ดี

21. 1 เปโตร (1 Peter) มุ่งสอนให้คริสเตียนดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์ตามน้ำพระทัยพระเจ้า ต่อสู้ความชั่วด้วยความดี และสอนเรื่องหลักการครองเรือนในชีวิตคู่อีกด้วย

22. 2 เปโตร (2 Peter) สอนและเตือนสติให้คริสเตียนดำเนินชีวิตอย่างระมัดระวัง ไม่หลงตามคำของผู้สอนเท็จที่จะแอบแฝงเข้ามา และย้ำให้เชื่อและหวังใจในความจริงของข่าวประเสริฐ

23. 1 ยอห์น (1 John) เน้นว่าสัมพันธภาพที่ดีระหว่างพระเจ้าและคริสเตียนจะทำให้พบความสุขแท้ ป้องกันคำสอนผิดและความผิดบาปได้ และทำให้เกิดความมั่นใจในชีวิตนิรันดร์

24. 2 ยอห์น (2 John) ยอห์นเขียนจดหมายฉบับนี้เพื่อเตือนสติให้ผู้หญิงคริสเตียนคนหนึ่งระมัดระวังตนเองให้พ้นจากพวกสอนผิด และแสดงความรักที่ถูกต้องเหมาะสมโดยใช้สติปัญญา และคำสอนของพระเจ้าเป็นบรรทัดฐาน

25. 3 ยอห์น (3 John) เป็นจดหมายส่วนตัวที่อัครทูตยอห์นเขียนไปชมเชยกายอุสเพื่อนของท่าน เนื่องจากเขาได้ต้อนรับเพื่อนร่วมงานของท่านด้วยความรัก รวมทั้งเรื่องราวความประพฤติที่ไม่เหมาะสมของผู้นำคริสตจักรท้องถิ่นคนหนึ่งที่นี่

26. ยูดา (Jude) เน้นให้ระวังผู้สอนเท็จ และเตือนให้คริสเตียนดำเนินด้วยความเชื่อและความบริสุทธิ์

27. วิญญาณ (Revelation) เป็นคำพยากรณ์ที่ยอห์นได้รับการสำแดงจากพระเจ้าถึงเหตุการณ์ในยุคสุดท้ายของโลก การเสด็จกลับมาครั้งที่ 2 ของพระเยซูคริสต์ การพิพากษา ซึ่งได้บันทึกถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นทั้งบนโลกและสวรรค์ หนังสือเล่มนี้อ่านเข้าใจยากมากเพราะใช้ภาษาสัญลักษณ์ และการเปรียบเทียบมากมาย

หลักข้อเชื่อของคริสเตียน

หลักข้อเชื่อของคริสเตียน หมายถึง ความเชื่อหลักที่คริสเตียนทุกคน ในทุกคริสตจักรเชื่อเหมือนกัน ได้แก่ หลักข้อเชื่อที่เกี่ยวกับพระเจ้าสูงสุดผู้เป็นองค์ตรีเอกานุภาพ มนุษย์รอดพ้นจากบาปโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น และพระคริสต์ทรงมีภรรยาเป็นพระนางมะรี (คำพูด) อันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าที่มนุษย์ต้องเชื่อฟัง และหลักข้อเชื่อดังกล่าวนี้อาจไม่สามารถถูกตัดทอน

หรือเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย เพราะถือว่าเป็นความจริงแท้ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยให้มนุษย์ได้รู้ และเชื่อ ซึ่งเนื้อหาของหลักข้อเชื่อนี้ก็มีอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์อยู่แล้ว หลักข้อเชื่อของคริสเตียนมีรายละเอียดดังนี้คือ

1. มีพระเจ้าสูงสุดแต่องค์เดียวคือพระยาห์เวห์ผู้สร้างสรรพสิ่งทั้งปวง ทรงสำแดงพระลักษณะเป็นตรีเอกานุภาพ หมายความว่า พระเจ้าพระบิดา พระเยซูพระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือพระเจ้าองค์เดียวกัน

2. พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ได้บังเกิดเป็นมนุษย์จากหญิงพรหมจารี โดยฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงปราศจากบาป ทรงทำการอัศจรรย์ ทรงทนทุกข์ และสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปให้มวลมนุษยชาติ ทรงถูกฝังไว้แล้ว วันที่สามทรงฟื้นคืนพระชนม์ แล้วเสด็จสู่สวรรค์ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา และจะเสด็จกลับมาในอนาคตเพื่อครอบครองประชาชาติทั้งมวล

3. พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระเจ้า สถิตอยู่ในผู้เชื่อทุกคน เพื่อทรงช่วยในการดำเนินชีวิตใหม่

4. มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป แต่สามารถรอดพ้นจากโทษบาปและไปสวรรค์ได้โดยเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ได้มาตายบนไม้กางเขนเพื่อไถ่โทษบาปแทนเขาเท่านั้น ไม่ใช่รอดจากบาปได้ด้วยการทำความดีของตนเอง

5. พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสั่งสอน การว่ากล่าวตักเตือน การแก้ไขข้อบกพร่อง และการฝึกฝนในความชอบธรรม

ประวัติการพิมพ์พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาษาไทย

1. การพิมพ์ในศตวรรษที่ 17

ตั้งแต่กลางศตวรรษที่ 17 คริสตศาสนานิกายโรมันคาทอลิกได้เข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทย คณะบาทหลวงชาวโปรตุเกสได้เดินทางเข้ามาเป็นกลุ่มแรกในปี ค.ศ.1662 ตามมาด้วยบาทหลวงชาวอิตาลีในปี ค.ศ. 1663 และบาทหลวงชาวสเปนในปี ค.ศ.1664 เมื่อเข้ามาถึงกรุงศรีอยุธยา ได้เริ่มเรียนภาษาไทย และขนบธรรมเนียมประเพณีของไทยเป็นเวลาหลายปี และได้มีการตั้งศาสนจักรขึ้นที่กรุงศรีอยุธยา ขณะนั้นอยู่ในรัชสมัยของสมเด็จพระนารายณ์ (สมาคมพระคริสตธรรมไทย, 2534, น. 49)

ผลจากความพยายามในการเผยแพร่ศาสนาของสังฆราชลาโน (Louis Laneau) บาทหลวงชาวฝรั่งเศสตั้งแต่สมัยอยุธยา ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์ ยังได้จุดประกายความคิด เรื่องการตั้งโรงพิมพ์ขึ้นในสยามประเทศในเวลานั้น ดั้งเดิมทีของฟ.ฮีแลร์ ได้อ้างว่ามีการตั้ง โรงพิมพ์ขึ้นที่ตำบลเกาะมหาพราหมณ์เหนือกรุงเก่าดังนี้

“ตามเสียงบางคนกล่าวกันว่า ที่โรงเรียนพราหมณ์นั้น ท่านได้ตั้งโรงพิมพ์ขึ้นไว้ด้วย นัยว่าสมเด็จพระนารายณ์ชอบพระไทยการพิมพ์ตามวิธีฝรั่งของสังฆราชลาโน ถึงกับทรงโปรดให้ ตั้งโรงพิมพ์ขึ้นที่เมืองลพบุรี เป็นส่วนของหลวงอีกโรงหนึ่งต่างหาก, แต่เมื่อสิ้นพระชนม์ลงแล้ว พระเจ้าแผ่นดินต่อมาไม่ทรงโปรดของฝรั่ง, การพิมพ์จึงเลยทอดโรยแต่นั้นมา” (คณะทำงาน ประวัติการพิมพ์ในประเทศไทย, 2549, น. 5)

ต่อมาบาทหลวงเหล่านี้ได้แปลหนังสือและเอกสารทางคริสตศาสนาหลายเล่มซึ่งถูก นำลงเรือไปเก็บไว้ที่ประเทศฝรั่งเศสเพื่อเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ แต่หลักฐานเหล่านั้น ส่วนมากไปไม่ถึงฝรั่งเศส เนื่องจากเรือล่มระหว่างทางเสียส่วนมาก หนังสือเพียงเล่มเดียวที่ หลงเหลืออยู่คือ “พระวารสาร” (พระราชประวัติของพระเยซูคริสต์จากพระกิตติคุณทั้ง 4) โดยใช้ ชื่อว่า “พระพุทฺธเยซู” (Praputa Yerasu) (สมาคมพระคริสตธรรมไทย, 2531, น. 7) เป็นงานเขียน ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์ซึ่งเขียนบนกระดาษสา ปัจจุบันเก็บรักษาอยู่ที่ศูนย์ศาสนจักร โรมันคาทอลิกที่ประเทศฝรั่งเศสด้วย นับได้ว่าหนังสือ “พระวารสาร” เล่มนั้นเป็นวรรณกรรมทาง คริสตศาสนานิกายโรมันคาทอลิกที่มีอายุมากกว่า 300 ปีแล้ว

อย่างไรก็ดีปัจจุบันยังไม่พบหลักฐานที่สามารถบ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่าโรงพิมพ์ได้ ตั้งขึ้นแล้วในสมัยกรุงศรีอยุธยาหรือแม้แต่หลักฐานหนังสือที่พิมพ์จากโรงพิมพ์ในสมัยนั้น (คณะทำงานประวัติการพิมพ์ในประเทศไทย, 2549, น. 7) แต่สันนิษฐานว่าจะเป็นงานเขียนที่ คัดลอกกันมากกว่า

2. การพิมพ์ในศตวรรษที่ 19

งานประกาศเผยแพร่คริสตศาสนานิกายโปรเตสแตนต์เริ่มขึ้นที่กรุงย่างกุ้ง ประเทศ พม่า เมื่อมิชชันนารีอเมริกัน Ann Judson ภรรยาของ Adoniram Judson ได้สนใจประกาศข่าว ประเสริฐกับเชลยศึกชาวสยามที่ถูกกวาดต้อนมาจากมะละแหม่งเป็นพิเศษ นางจึงได้ศึกษา ภาษาไทยจากเชลยศึกคนหนึ่ง และได้แปลพระธรรมลูกา และหลักข้อเชื่อของคริสตศาสนาเป็น ภาษาไทย เพื่อเผยแพร่แก่เชลยศึกเหล่านั้น (สมาคมพระคริสตธรรมไทย, 2534, น. 49)

ต่อมาในปี ค.ศ. 1819 Ann Judson ได้นำต้นฉบับพระธรรมลูกาพร้อมทั้งหลักคำสอนของคริสตศาสนาที่ได้แปลแล้วไปพิมพ์ที่เมืองเซลัมเปอร์ แคว้นเบงกอล ประเทศอินเดีย

Ann Judson จึงเป็นผู้ให้กำเนิดตัวพิมพ์ภาษาไทยในการเรียงพิมพ์ขึ้น โดยการร่วมมือกับช่างพิมพ์ ยอร์ช. เอช. เฮาท์

ต่อมา Rev.Robert Burn ทราบข่าวว่ามีตัวพิมพ์ภาษาไทยจึงได้สั่งซื้อเข้ามาไว้ใช้งานที่สิงคโปร์ ต่อมานายแพทย์ Dan Beach Bradley, M.D. หรือที่เรียกกันในหมู่คนไทยว่า หมอบลัดเลย์ ได้นำเครื่องพิมพ์และตัวพิมพ์ที่ใช้พิมพ์พระธรรมลูกา และพระธรรมต่าง ๆ ที่พิมพ์ในสิงคโปร์เข้ามาในประเทศไทย เมื่อปี ค.ศ. 1835

เมื่อวันที่ 23 สิงหาคม ค.ศ. 1828 มิชชันนารีสองท่านได้เดินทางมาถึงประเทศไทย คือ Rev.carl Gutzlaff ชาวเยอรมัน และ Rev.Jacob Tomlin ชาวอังกฤษ ท่านทั้งสองได้อาศัยอยู่กับกงสุลโปรตุเกสที่กรุงเทพฯ เป้าหมายการประกาศของท่านทั้งสองคือการประกาศกับคนจีน ต่อมาท่านก็ได้เรียนภาษาไทยจากคนจีนที่มีความรู้ภาษาไทยเป็นอย่างดี ภายหลังท่านได้แปลพระธรรมลูกาเป็นภาษาไทยเป็นเล่มแรก โดยแปลจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย และได้แปลพระธรรมต่างๆ อีกหลายเล่ม ในที่สุดก็ได้แปลพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่จบทั้งเล่ม

ในปี ค.ศ. 1834 ท่านได้จัดพิมพ์พระธรรมลูกาโดยนำต้นฉบับไปพิมพ์ที่สิงคโปร์ และในปีต่อมาได้พิมพ์พระธรรมมัทธิว ในปี ค.ศ. 1837 พิมพ์พระธรรมกิจการ ในปี ค.ศ. 1840 พิมพ์พระธรรมมาระโก และในปี ค.ศ. 1842-1843 ได้พิมพ์พระธรรมยอห์น พระธรรมโรมถึงพระธรรมวิวรณ์ พระธรรมทั้งหมดนี้พิมพ์ที่สิงคโปร์ และมีหลักฐานเก็บไว้ในพิพิธภัณฑ์พระคริสตธรรมคัมภีร์ที่กรุงนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา ในปัจจุบัน

ปี ค.ศ. 1844 สมาคมพระคริสตธรรมอเมริกา (American Bible Society) ได้ร่วมมือกับ Rev.John Taylor Jones จากคณะมิชชันแบปติสต์ (American Baptist Mission) และ Rev.Charls Robinson และ Rev.John Chaswell มิชชันนารีของคณะกรรมการงานมิชชันอเมริกัน (American Board of Commissioner for Foreign Mission) ได้ทำการแก้ไขพระกิตติคุณทั้ง 4 ที่แปลแล้วใหม่ และได้จัดพิมพ์ในประเทศไทยเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1849 รวมทั้งได้แก้ไขพระธรรมกิจการจนถึงพระธรรมวิวรณ์เสร็จ และได้จัดพิมพ์พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ที่แก้ไขใหม่เรียบร้อยแล้วที่โรงพิมพ์ในกรุงเทพฯ ในปี ค.ศ. 1850

การแก้ไขพระคริสตธรรมคัมภีร์ให้ถูกต้องได้มีขึ้นต่อๆ กันมาเรื่อยๆ Rev.Stephen Matton มิชชันนารีอเมริกันคณะเพรสไบทีเรียน (Presbyterian Board of Foreign Mission) ได้แปลพระกิตติคุณทั้ง 4 เล่มใหม่และจัดพิมพ์ดังนี้

ปี ค.ศ. 1851 พิมพ์พระธรรมมาระโกและยอห์น

ปี ค.ศ. 1853 พิมพ์พระธรรมมัทธิว

ปี ค.ศ. 1854 พิมพ์พระธรรมลูกา

การพิมพ์หนังสือทั้ง 3 ครั้งนี้ จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ของมิชชันนารีแห่งอเมริกา และพิมพ์ที่อเมริกา

ปี ค.ศ. 1858 อเมริกัน ไบเบิล ยูเนียน ได้จัดพิมพ์พระกิตติคุณทั้ง 4 ซึ่งแปลและแก้ไขปรับปรุงโดย เอส.เจ.สมิท

ปี ค.ศ. 1860-1883 พระธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมแปลเสร็จ และได้จัดพิมพ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมแห่งอเมริกา

ปี ค.ศ. 1881-1883 ได้มีการจัดพิมพ์พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ (ฉบับแก้ไขใหม่) ซึ่งแปลโดยมิชชันนารีคณะกรรมการงานมิชชันต่างประเทศเพรสไบทีเรียน

ปี ค.ศ. 1889 สมาคมพระคริสตธรรมอเมริกาได้เปิดสาขาในประเทศไทย โดยมี Dr. John Carington เป็นเลขาธิการสมาคมฯ คนแรก

ปี ค.ศ. 1891-1896 สมาคมพระคริสตธรรมอเมริกาในประเทศไทย ได้จัดพิมพ์พระคัมภีร์รวมเล่มสำเร็จ เป็นพระคัมภีร์คอถัมน์เดียว ได้รับการแก้ไขใหม่โดย Dr. John Carington และได้จัดพิมพ์เป็นพระคัมภีร์คัดตอนเป็นเล่ม ๆ เริ่มพิมพ์ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1890 จนถึงปี ค.ศ. 1912 ที่ท่านจากไปอยู่กับพระเจ้า

3. การพิมพ์ในศตวรรษที่ 20

3.1 การพิมพ์พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับแปลเก่า (King James Version)

ในต้นศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมาได้มีการตั้งกรรมแก้ไขพระคัมภีร์ขึ้นอีกประกอบด้วย Rev. Paul Ekin อาจารย์เปลื้อง สุทธิคำ อาจารย์ทองสุข มังกรพันธ์ อาจารย์เจริญ สกุลกัน อาจารย์เจริญ วิชัย และอาจารย์สุข พงศ์น้อย ทำการแก้ไขพระคัมภีร์และจัดพิมพ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมอเมริกาซึ่งพิมพ์ในกรุงเทพฯ ดังนี้

ปี ค.ศ. 1926 พิมพ์พระกิตติคุณทั้ง 4 และพระธรรมกิจการ

ปี ค.ศ. 1927 พิมพ์พระธรรมกิจการ และพระธรรมโรม

ปี ค.ศ. 1929 พิมพ์พระธรรม 1, 2 โครินธ์ และกาลาเทีย

ปี ค.ศ. 1930 พิมพ์พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

ปี ค.ศ. 1940 ศจ.โรเบิร์ต อาร์ แฟรงกลิน ได้พิมพ์พระคัมภีร์ใหม่ฉบับสมบูรณ์ซึ่งประกอบด้วยพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ที่พิมพ์ในปี ค.ศ. 1930 และภาคพันธสัญญาเดิมที่ Dr.Carington แพล และได้รับการแก้ไขจากกรรมการชุดดังกล่าวแล้ว พระคัมภีร์เล่มนี้เรียกว่า พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับแปลเก่า ซึ่งแปลจากต้นฉบับของคิงส์ เจมส์ (King James Version) (สมาคมพระคริสตธรรมไทย, 2534, น. 50)

3.2 การพิมพ์พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับแก้ไขใหม่ (Revised Standard Version)

ในปี ค.ศ. 1954 ได้มีการตั้งกรรมการแปลและตรวจทานต้นฉบับพระคัมภีร์ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ประกอบด้วย Rev.Robert Grether, Rev.Francis Selly, Rev.W.J.S.Thompson และอาจารย์ศรัณย์ ชัยรัตน์ ซึ่งได้รับความช่วยเหลือจาก Dr.Eugene Nida งานแก้ไขนี้กินเวลา 13 ปี เพื่อให้คำแปลฉบับแก้ไขนี้ถูกต้องตามต้นฉบับที่สุด กรรมการได้ทำงานอย่างละเอียด โดยเทียบต้นฉบับยกร่างพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมกับต้นฉบับภาษาฮีบรู และภาคพันธสัญญาใหม่กับต้นฉบับภาษากรีก และขั้นสุดท้ายก่อนจะพิมพ์ได้ให้นักลิลภาษาไทยตรวจทานเพื่อขัดเกลารายละเอียดให้ทันสมัยก่อนดำเนินการพิมพ์โดยทยอยพิมพ์เป็นเล่มๆ ก่อนดังนี้

ปี ค.ศ. 1957 พิมพ์พระธรรมปฐมกาล

ปี ค.ศ. 1960 พิมพ์พระธรรมอพยพ และเพลงสดุดี

ปี ค.ศ. 1964-1967 พิมพ์พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ (พระคัมภีร์ฉบับแก้ไขใหม่ที่พิมพ์ในปีนี้ ชื่อสถานที่ และบุคคลเป็นชื่อเดียวกันกับฉบับแปลเก่า)

ปี ค.ศ. 1968 พิมพ์พระธรรมเอสเธอร์

ปี ค.ศ. 1971 พิมพ์พระคัมภีร์ฉบับสมบูรณ์ หรือที่เรียกว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับแก้ไขใหม่ (Revised Standard Version)

3.3 การพิมพ์พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับ “พระวจนะสำหรับยุคใหม่”

สมาคมพระคริสตธรรมไทยได้แปลพระคัมภีร์ภาษาไทยขึ้นอีกสำนวนหนึ่ง โดยเน้นภาษาที่ทันสมัย มีความสละสลวย เพื่อให้คนอ่านทั่วไปสามารถอ่านได้เข้าใจง่ายขึ้น เรียกว่า “พระวจนะสำหรับยุคใหม่” หรือฉบับ “ประชานิยม” โดยมีบุคคลหลายท่านจากฝ่ายโปรเตสแตนต์ และฝ่ายคาทอลิก มาเป็นคณะกรรมการตรวจสอบแก้ไขการแปล โดยภาคพันธสัญญาเดิมได้เพิ่มบทอธิษฐานไว้ด้วย ซึ่งเป็นหนังสือเจ็ดเล่มที่ฝ่ายคาทอลิกยอมรับ แต่ฝ่ายโปรเตสแตนต์ไม่ยอมรับ

แปลเสร็จและจัดพิมพ์ภาคพันธสัญญาเดิมในปี ค.ศ. 1977 และจัดพิมพ์ภาคพันธสัญญาใหม่ในปี ค.ศ. 1980 และจัดพิมพ์รวมเล่มออกมาในปี ค.ศ. 1984

3.4 การพิมพ์พระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ฉบับมาตรฐาน ค.ศ. 2002

ฉบับมาตรฐาน ค.ศ. 2002 เป็นฉบับที่ได้มีการแก้ไขปรับปรุงคำแปลจากฉบับปี 1971 เนื่องจากภาษาไทยมีการพัฒนาการอยู่ตลอดเวลา โครงการแก้ไขคำแปลจึงเริ่มต้นขึ้นในปี ค.ศ. 1997 มีผู้แปลซึ่งเป็นกรรมการยกย่องคำแปลทำหน้าที่พิจารณาแก้ไขคำแปล ประกอบด้วย คณาจารย์และนักวิชาการที่มีความรู้ภาษากรีกและฮีบรู ซึ่งผ่านอบรมจากสมาคมพระคริสตธรรมไทย กรรมการตรวจสอบทำหน้าที่ให้คำปรึกษาและเสนอแนะในการแก้ไขคำแปล กรรมการที่ปรึกษาประกอบด้วยผู้นำคริสตจักร ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาในแง่ผลกระทบของการแปลต่อคริสตจักรโดยรวม เมื่อผ่านกระบวนการยกย่องและพิจารณาข้อเสนอแนะจากการตรวจไขว้โดยผู้ยกย่องพระธรรมเล่มอื่นแล้ว จึงส่งให้ที่ปรึกษาฝ่ายการแปลของสหสมาคมพระคริสตธรรมสากลตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง แล้วให้นักแปลภาษาชุดเกลาภาษาเป็นขั้นตอนสุดท้าย แล้วเสร็จทั้งเล่มในปี ค.ศ. 2002 (นิตยสารสานแสงอรุณ ปีที่ 11 ฉบับที่ 4, 2551, ย่อหน้าที่ 17)

3.5 การพิมพ์พระคริสตธรรมคัมภีร์หมวดเบญจบรรณ ฉบับมาตรฐาน 2006

หมวดเบญจบรรณเป็นหมวดหนึ่งของพระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิม ประกอบด้วยพระธรรมห้าเล่มแรกคือ ปฐมกาล อพยพ เลวีนิติ กันดารวิถี และเฉลยธรรมบัญญัติ ได้รับการแก้ไขคำแปลใหม่จากฉบับ 1971 เริ่มแก้ไขคำแปลพระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิมในปี ค.ศ. 1999 โดยพยายามแปลให้มีเนื้อความสอดคล้องกับสำเนาฉบับภาษาฮีบรูให้มากที่สุด และเลือกใช้ภาษาไทยที่อ่านเข้าใจได้ง่าย โดยคณะกรรมการยกย่องฯ ได้ยึดหลักเกณฑ์เดียวกับการแก้ไขคำแปลพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ และมีมติให้ผลักดันพระคัมภีร์เดิมหมวดประวัติศาสตร์ (โยชูวา-เอสเธอร์) เป็นหมวดต่อไปที่จะจัดพิมพ์ต่อจากพระธรรมสดุดี ซึ่งจะสิ้นสุดกระบวนการยกย่อง และจัดพิมพ์ราวปลายปี ค.ศ. 2008 และคาดว่าจะแปลเสร็จทั้งเล่มในปี ค.ศ. 2010 (นิตยสารสานแสงอรุณ ปีที่ 11 ฉบับที่ 4, 2551, ย่อหน้าที่ 18)

ทั้งหมดนี้คือการพิมพ์พระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ ตั้งแต่ในยุคแรกที่มีการประกาศข่าวประเสริฐจนกระทั่งถึงปัจจุบันโดยมีสมาคมพระคริสตธรรมไทยเป็นผู้รับผิดชอบการดำเนินการทั้งหมด

สำหรับพระคริสตธรรมคัมภีร์ไทย ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย หรือ Thai New Contemporary Version (TNCV) ผลิตขึ้นโดยองค์การอมตธรรมเพื่อชีวิต (International Bible

Society) ได้พิมพ์ขึ้นเป็นพระคัมภีร์ฉบับสมบูรณ์ด้วยภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ เมื่อกรกฎาคม 2007

แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะทางด้านประชากรศาสตร์

แนวคิดทฤษฎีทางประชากรศาสตร์ได้สนับสนุนว่าคนที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกันจะมีพฤติกรรมแตกต่างกัน ซึ่งการสื่อสารก็จัดเป็นพฤติกรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ ดังนั้น นักวิชาการสื่อสารบางกลุ่มจึงเชื่อว่า บุคคลที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกันจึงน่าจะมีพฤติกรรมการสื่อสารของแตกต่างกันด้วย

ปรมะ สตะเวทิน (2533, น. 112-118) กล่าวว่า ผู้รับสารที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ต่างๆ ร่วมกัน ย่อมมีทัศนคติที่คล้ายคลึงกัน

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่

1. เพศ ผู้หญิงกับผู้ชายมีความแตกต่างกัน เนื่องมาจากวัฒนธรรมและสังคมได้กำหนดบทบาทและกิจกรรมของแต่ละเพศไว้แตกต่างกัน

2. อายุ เป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความแตกต่างเรื่องความคิดและพฤติกรรม โดยทั่วไปแล้วคนที่มีอายุน้อยมักมีความคิดเสรีนิยม ยึดถืออุดมการณ์และมองโลกในแง่ดีมากกว่าคนที่มีอายุมาก เนื่องจากประสบการณ์แตกต่างกันจึงทำให้มีทัศนคติ ความรู้สึกรู้คิดและพฤติกรรมต่างกัน ลักษณะการใช้สื่อมวลชนก็ต่างกันไปด้วย คนที่มีอายุมากมักใช้สื่อเพื่อแสวงหาข่าวสารที่เน้นเนื้อหาสาระมากกว่าความบันเทิง เป็นต้น

3. สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ หมายถึงอาชีพ รายได้ เชื้อชาติ ตลอดจนภูมิหลังของครอบครัว เป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีวัฒนธรรม ประสบการณ์ ทัศนคติ ค่านิยม เป้าหมายและพฤติกรรมแตกต่างกัน ผู้มีรายได้สูงมักใช้สื่อมวลชนมากและใช้เพื่อแสวงหาข่าวสารที่หนักๆ เช่น เรื่องการเมือง สังคม หรือเศรษฐกิจ เป็นต้น

4. การศึกษา คนที่มีการศึกษาสูงจะได้เปรียบอย่างมากในการเป็นผู้รับสารที่ดี เพราะมีความรู้กว้างขวางและเข้าใจสารได้ดี แต่จะไม่เชื่ออะไรง่ายๆ โดยที่ไม่มีหลักฐานหรือเหตุผลปกติแล้วคนที่มีการศึกษาสูงมักใช้สื่อมวลชนมากกว่าคนที่มีการศึกษาต่ำและมักใช้สื่อประเภทสิ่งพิมพ์ ในขณะที่คนที่มีการศึกษาต่ำจะใช้สื่อประเภทวิทยุและโทรทัศน์มากกว่าสื่อประเภทอื่น

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันของผู้รับสารของผู้รับสาร (Characteristic of Audience) เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีส่วนสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารของแต่ละบุคคล ทั้งนี้เนื่องจากความแตกต่างทางลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้รับสารจะส่งผลโดยตรง

ต่อพฤติกรรมการเปิดรับสื่อ เช่น ความสามารถในการเข้าถึงสื่อ ลักษณะข่าวสารที่ต้องการจากสื่อ หรือรูปแบบการใช้สื่อ ซึ่งในประเด็นนี้ Schramm (1962, p. 235, อ้างถึงใน ธนภัทร เต็มรัตน์, 2551, น. 22-23) ได้จำแนกคุณลักษณะของผู้รับสารไว้ดังนี้

1. เพศ (Sex) จากการศึกษาวิจัยทางจิตวิทยาได้แสดงให้เห็นว่าผู้ชายและผู้หญิงมีความแตกต่างกันอย่างมากในเรื่องความคิด ค่านิยม และทัศนคติ ทั้งนี้เพราะสังคมและวัฒนธรรมได้กำหนดบทบาทและหน้าที่ของทั้งสองเพศไว้แตกต่างกัน ส่งผลให้การเลือกเปิดรับข่าวสารของกลุ่มคนทั้งสองเพศมีความแตกต่างกันด้วย โดยเพศหญิงมักจะเปิดรับข่าวสารประเภทบันเทิงหรือเรื่องเบาๆ มากกว่า ส่วนเพศชายมักจะเลือกเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับกิจการบ้านเมืองหรือเรื่องหนักๆ มากกว่า จากการศึกษายังพบว่าเพศหญิงมักมีความอ่อนไหวทางอารมณ์สูงกว่าและมักถูกโน้มน้าวอารมณ์จากสื่อมวลชนได้ง่ายกว่า

2. อายุ (Age) จากการศึกษาพบว่าผู้รับสารที่มีอายุมากมักนิยมเปิดรับข่าวสารที่มีลักษณะเป็นทางการมากกว่าการเปิดรับข่าวสารประเภทบันเทิงหรือเรื่องเบาๆ เช่น นิยมเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับกิจการบ้านเมืองมากกว่าผู้รับสารที่มีอายุน้อย นอกจากนี้อายุยังมีความสำคัญต่อการทำความเข้าใจในการคล้อยตามหรือถูกชักจูงด้วย กล่าวคือเมื่อคนอายุมากขึ้น โอกาสที่จะถูกชักจูงหรือทำให้เปลี่ยนใจจะลดน้อยลง รวมถึงยังพบว่าคนที่มีวัยต่างกันจะมีความต้องการในสิ่งต่างๆ แตกต่างกันไปด้วย ซึ่งความแตกต่างด้านอายุนี้ก็ส่งผลให้ผู้รับสารที่มีวัยแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกัน

3. ระดับการศึกษา (Level of Education) ผู้รับสารที่มีระดับการศึกษาต่างกันมักจะมีพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารแตกต่างกัน โดยทั่วไปคนที่มีการศึกษาสูงมักใช้สื่อมวลชนมากกว่าคนที่มีการศึกษาต่ำ และผู้ที่มีการศึกษาสูงมักจะเลือกประโยชน์จากสื่อสิ่งพิมพ์มากกว่า เนื่องจากให้รายละเอียดที่ลึกซึ้งมากกว่า ในขณะที่คนมีการศึกษาต่ำมักจะเลือกใช้วิทยุและโทรทัศน์ เนื่องจากสามารถบริโภคข้อมูลข่าวสารได้ง่ายกว่า เพราะไม่ต้องอาศัยความสามารถในการอ่านเข้ามาช่วยในการเปิดรับข่าวสาร

4. สถานภาพทางเศรษฐกิจ (Economic Status) ในที่นี้จะหมายถึงรวมถึงอาชีพซึ่งเป็นที่มาของรายได้ โดยจากการศึกษาพบว่าผู้ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจดีหรือมีอาชีพมั่นคงจะมีความสามารถในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนได้มากกว่าผู้ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจไม่ดีหรือมีอาชีพไม่มั่นคง ทั้งนี้เนื่องจากผู้ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจดีย่อมมีศักยภาพในการแสวงหาเข้าถึง และบริโภคสื่อได้มากกว่าผู้ที่มีรายได้น้อย ด้วยเหตุนี้ความแตกต่างทางด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจจึงมีผลต่อพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารของแต่ละบุคคล

5. ความเชื่อและทัศนคติ (Belief and Attitude) ความเชื่อและทัศนคติส่วนตัวของแต่ละบุคคลถือเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่ทำให้ผู้รับสารแต่ละคนมีพฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกัน เช่น คนที่มีความเชื่อทางศาสนาเหมือนกัน ย่อมเปิดรับข่าวสารที่ส่งเสริมหรือเน้นย้ำความเชื่อของตน

นอกจากนี้พระคริสตธรรมคัมภีร์ยังได้กล่าวถึงลักษณะที่แตกต่างกันของผู้รับสารด้วย หากแต่ไม่ได้มุ่งกล่าวถึงความแตกต่างทางกายภาพ และสถานภาพทางสังคมของผู้รับสาร แต่มุ่งเน้นไปที่ความคิดจิตใจของผู้รับสารเป็นหลัก ดังคำอุปมาที่พระเยซู (มก.4:14-20, ร่วมสมัย) ทรงยกขึ้นมาเปรียบเทียบว่า คำสอนของพระเจ้าเปรียบเหมือนเมล็ดพืช ส่วนผู้ฟังคำสอนของพระเจ้าเปรียบเหมือนเหมือนดิน 4 ชนิด ดังนี้

“ชาวนาได้หว่านพระวจนะ บางคนก็เป็นเหมือนเมล็ดพืชที่ตกตามทาง ทันทีที่เขาได้ยิน ชาวนาที่มาช่วยเอาพระวจนะที่หว่านลงในเขาไป บางคนก็เหมือนเมล็ดพืชที่หว่านลงบนพื้นหิน เมื่อได้ยินพระวจนะแล้วก็รับไว้ทันทีด้วยความยินดี แต่เนื่องจากไม่ได้หยั่งรากลึกจึงคงอยู่เพียงชั่วคราว เมื่อเกิดปัญหาหรือการข่มเหงเนื่องด้วยพระวจนะนั้นพวกเขาก็เลิกราไปอย่างรวดเร็ว บางคนเหมือนเมล็ดพืชที่หว่านลงกลางพงหนาม คือได้ยินพระวจนะ แต่ถูกความพะวักพะวนในชีวิตนี้ ความหกลกของทรัพย์สมบัติ และความอยากได้ใคร่มีในสิ่งต่างๆ เข้ามารัดพระวจนะนั้นทำให้ไม่เกิดผล คนอื่นๆ เหมือนเมล็ดพืชที่หว่านลงบนดินดี คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแล้วรับไว้และเกิดผลสามสิบเท่า หกสิบเท่า หรือถึงร้อยเท่าของที่หว่านลงไป”

คำอุปมาดังกล่าว สามารถอธิบายความหมายได้ดังนี้

เมล็ดพืชที่ตกตามทาง หมายถึง ผู้ที่ได้ยินคำสอนของพระเจ้า แต่ไม่สนใจและไม่เชื่อ

เมล็ดพืชที่ตกบนพื้นหิน หมายถึง ผู้ที่ได้ยินคำสอนของพระเจ้า แล้วก็รับทันทีด้วยความยินดี แต่ก็ละทิ้งพระเจ้าอย่างรวดเร็วเมื่อเกิดความทุกข์ยากอันเกิดจากคำสอนนั้น

เมล็ดพืชที่ตกบนพงหนาม หมายถึง ผู้ที่ได้ยินคำสอนของพระเจ้า ยอมรับและเข้าใจ แต่กลับยอมให้ค่านิยมของโลกนี้และความโลภมามีอิทธิพลต่อชีวิตเหนือคำสอนของพระเจ้า

เมล็ดพืชที่ตกบนดินดี หมายถึง ผู้ที่ได้ยินคำสอนของพระเจ้า ยอมรับและประพฤติตาม ทำให้ชีวิตเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น เกิดผลดีหลายสิบเท่าของคำสอนที่หว่านลงไป

สำหรับงานวิจัยนี้ ผู้ศึกษาได้นำชุดตัวแปรด้านประชากรศาสตร์ คือ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาที่นับถือศาสนาคริสต์ของกลุ่มตัวอย่าง มาเพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมกาอ่าน การใช้ประโยชน์ และความพึงพอใจจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่าแตกต่างกันหรือไม่

แนวคิดและทฤษฎีการเปิดรับสาร

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสารมุ่งอธิบายพฤติกรรมในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนประเภทต่างๆ ของแต่ละบุคคล โดยมีแนวคิดพื้นฐานว่าข่าวสารจากสื่อมวลชนประเภทต่างๆ รอบตัวนั้นมีจำนวนมากมายมหาศาลเกินกว่าที่ผู้รับสารจะรับได้ทั้งหมด ดังนั้นบุคคลจึงเลือกรับรู้ข้อมูลและข่าวสารเพียงบางส่วนผ่านทางสื่อมวลชนที่ได้เลือกไว้เท่านั้น

สำหรับสาเหตุหรือปัจจัยที่ผลักดันให้บุคคลเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชนนั้น นักวิชาการได้เสนอความคิดเห็นไว้มากมาย เช่น Merrill and Lowenstein (1971, pp.134-135) ได้กล่าวไว้ว่าผู้รับสารแต่ละคนมีแรงผลักดันในการเปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกัน อันเนื่องมาจากสาเหตุ 4 ประการ คือ

1. ความเหงา ด้วยมนุษย์เป็นสัตว์สังคม มีความต้องการติดต่อสัมผัสกับบุคคลอื่นๆ ในสังคม เมื่ออยู่ตามลำพังจึงเกิดความเหงา ซึ่งสื่อมวลชนสามารถเป็นเพื่อนแก้เหงาได้ และบางครั้งบางคนก็พอใจที่จะอยู่กับสื่อมวลชนมากกว่าที่จะอยู่กับบุคคลด้วยซ้ำเพราะสื่อมวลชนไม่สร้างแรงกดดันในการสนทนาแก่ผู้รับ

2. ความอยากรู้อยากเห็น เป็นธรรมชาติของมนุษย์ ที่มีความอยากรู้ อยากรูเห็น ต้องการรับรู้ข่าวสารต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของมนุษย์นี้ สื่อมวลชนจึงนำมาเป็นจุดหลักในการเสนอข่าวสาร

3. ประโยชน์ใช้สอยของตนเอง มนุษย์ทุกคนจะแสวงหาข่าวสาร และใช้ข่าวสารให้เป็นประโยชน์แก่ตนเอง เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้ ความบันเทิง โดยจะเลือกสื่อที่ใช้ความพยายามน้อยที่สุด และได้ประโยชน์ตอบแทนดีที่สุด

4. ลักษณะเฉพาะของสื่อแต่ละอย่าง ผู้รับสารแต่ละคนย่อมจะเข้าใจในลักษณะเฉพาะบางอย่างจากสื่อที่สนองความต้องการ และทำให้ตนเองเกิดความพึงพอใจ

นอกจากแรงผลักดันพื้นฐานที่ทำให้มนุษย์เปิดรับสารแล้ว ความแตกต่างกันในหลายๆ ด้านของผู้รับสารยังมีผลต่อการเลือกเปิดรับข่าวสารด้วย

Schramm (1973, pp.121-122) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบด้านต่างๆ ในการเลือกรับข่าวสารของผู้รับสาร ดังนี้

1. ประสบการณ์ ทำให้ผู้รับสารแสวงหาข่าวสารแตกต่างกัน
2. การประเมินสารประโยชน์ของข่าวสาร ผู้รับสารแสวงหาข่าวสารเพื่อสนองจุดประสงค์ของตน อย่างใดอย่างหนึ่ง

3. ภูมิหลังแตกต่างกัน ทำให้มีความสนใจต่างกัน
4. การศึกษาและสภาพแวดล้อม ทำให้มีความแตกต่างในพฤติกรรมการเลือกรับสื่อ และเนื้อหาข่าวสาร
5. ความสามารถในการรับสาร เกี่ยวกับสภาพร่างกายและจิตใจที่ทำให้พฤติกรรม การเปิดรับข่าวสารต่างกัน
6. บุคลิกภาพ ทำให้มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ การโน้มน้าว จิตใจ และ พฤติกรรมของผู้รับสาร
7. สภาพทางอารมณ์ของผู้รับสาร จะทำให้ผู้รับสารเข้าใจความหมายของข่าวสาร หรืออาจเป็นอุปสรรคของความเข้าใจความหมายของข่าวสารก็ได้
8. ทัศนคติ จะเป็นตัวกำหนดท่าทีของการรับและตอบสนองต่อสิ่งเร้า หรือข่าวสารที่ พบ

จากองค์ประกอบข้างต้น Schramm ได้อธิบายว่า ข่าวสารที่เข้าถึงความสนใจของ ผู้รับสารจะมีแนวโน้มที่จะทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

De Fleur (1966, อ้างถึงใน ทิพย์วรรณ แสงศรี, 2546, น. 47) ได้เสนอ “ทฤษฎี ความแตกต่างระหว่างบุคคล” (Individual Difference Theory) โดยมีหลักเกณฑ์พื้นฐาน ดังนี้

1. มนุษย์มีความแตกต่างในด้านบุคลิกภาพและจิตวิทยา
2. ความแตกต่างนี้ บางส่วนเกิดจากความแตกต่างทางชีวภาค หรือทางร่างกาย แต่ ส่วนใหญ่แล้วจะเกิดจากการเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน
3. มนุษย์ซึ่งถูกเลี้ยงดูภายใต้สภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน จะเปิดรับความคิดเห็น แตกต่างกันไป
4. การเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน จะทำให้มนุษย์มีทัศนคติ ค่านิยม และความเชื่อที่รวมเป็นลักษณะทางจิตวิทยาที่แตกต่างกันไปด้วย

สรุปได้ว่าประสบการณ์ ความต้องการ ความเชื่อ ทัศนคติ และความรู้สึกนึกคิดของ แต่ละบุคคลย่อมส่งผลต่อพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารของตนเอง

นอกจากความแตกต่างระหว่างบุคคลแล้ว “ทฤษฎีกลุ่มสังคม” (Social Categories Theory) ยังอธิบายว่า ประชาชนที่มีลักษณะทางสังคมคล้ายกัน จะแสดงพฤติกรรมการ สื่อสารมวลชนคล้ายคลึงกัน พฤติกรรมการสื่อสารมวลชนนี้ ได้แก่ การเปิดรับสื่อมวลชน ความชอบต่อสื่อประเภทต่างๆ และผลงานของการสื่อสาร เป็นต้น ส่วนลักษณะทางสังคมที่สำคัญ ได้แก่ ระดับการศึกษา รายได้ อาชีพ ชาติพันธุ์ ศาสนา อายุ เพศ และภูมิฐานะ เป็นต้น ซึ่งตาม

สมมติฐานที่ว่า ประชาชนที่มีลักษณะทางสังคมอยู่ในกลุ่มเดียวกัน มักจะมีความสนใจ หรือมีพฤติกรรมในแนวทางเดียวกัน

ในปี 1960 Klapper (Wikipedia, 2552, para. 6) ได้อธิบายถึงกระบวนการ “การเลือกเปิดรับข่าวสาร” (Selective Exposure) ว่าประกอบด้วยแนวคิดพื้นฐาน 3 ประการ คือ

1. การเลือกเปิดรับ (Selective Exposure) ผู้รับสารมีแนวโน้มที่จะเลือกสนใจข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ ตามความสนใจ และความต้องการ เพื่อนำมาใช้แก้ปัญหา หรือตอบสนองความต้องการของตน และหลีกเลี่ยงในสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับความรู้ ความเข้าใจ หรือทัศนคติที่มีอยู่เดิม เพื่อไม่ให้เกิดภาวะทางจิตใจที่ไม่สมดุล หรือมีความไม่สบายใจ ที่เรียกว่า Cognitive dissonance ฉะนั้น การลด หรือหลีกเลี่ยงภาวะดังกล่าวได้ ก็ต้องแสวงหาข่าว หรือเลือกสรรเฉพาะข่าวที่สอดคล้องกับความคิดของตน

2. การเลือกรับรู้ (Selective Perception) หรือเลือกตีความหมาย เมื่อบุคคลเลือกรับข่าวสารที่สนใจแล้ว ก็จะได้ความหมายของข่าวสารที่ได้รับแตกต่างกันไปตามความเข้าใจ ทัศนคติ ประสบการณ์ ความเชื่อ ความต้องการ ความหวัง แรงจูงใจ สภาวะร่างกาย หรืออารมณ์ในขณะนั้น

3. การเลือกจดจำ (Selective retention) บุคคลจะเลือกจดจำข่าวสารเฉพาะส่วนที่ตรงกับความสนใจ ความต้องการ ทัศนคติ หรือความเชื่อของตน และจะเลือกจดจำเนื้อหาสาระของข่าวสารที่ได้รับด้วย ดังนั้น การเลือกจดจำเนื้อหาของข่าวสารที่ได้รับจึงเท่ากับเป็นการช่วยเสริมให้ทัศนคติ หรือความเชื่อเดิมของผู้รับสารมั่นคงยิ่งขึ้น แต่หากข่าวสารที่ได้รับมาไม่ตรงหรือสอดคล้องกับความเชื่อ ความต้องการ ประสบการณ์พื้นฐานที่มีอยู่เดิม ผู้รับสารก็จะเลือกที่จะไม่ยอมรับและจดจำข่าวสารนั้น

สำหรับการวัดพฤติกรรมการเปิดรับสารจากสื่อมวลชนนั้น McLeod and O'Keefe (quoted in Kline & Tichenor, 1972, p.123) กล่าวถึงตัวชี้วัดไว้ 2 ตัว คือ

1. วัดจากเวลาที่ใช้กับสื่อ
2. วัดจากความถี่ในการใช้สื่อ

ซึ่งการวัดจากเวลาที่ใช้กับสื่อนั้น มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายอย่าง ที่ทำให้คำตอบมีโอกาสผิดพลาดได้ เช่น ความสนใจของผู้รับสาร เวลาว่างที่ผู้รับสารมีอยู่ การมีสื่อที่สามารถหามาได้ ดังนั้น นิยมใช้วัดจากความถี่ในการใช้สื่อ เช่น การวัดความถี่ในการเปิดรับชมรายการโทรทัศน์ เป็นต้น ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า บุคคลมีการเปิดรับสารจากสื่อมวลชนแตกต่างกันตามความสนใจ ความต้องการ การใช้ประโยชน์ และอื่นๆ

จากการศึกษาทฤษฎีการเปิดรับข่าวสารนี้เอง ผู้วิจัยพบว่าคำอธิบายที่ได้รับมาจากทฤษฎีนี้สามารถนำมาใช้เป็นกรอบและแนวทางในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ เนื่องจาก “การอ่าน” เป็นวิธีการเปิดรับข่าวสารรูปแบบหนึ่ง ดังนั้น “พฤติกรรมการอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์” จึงเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชนนั่นเอง

สำหรับความหมายของ “การอ่าน” นั้น ก่อ สวัสดิพาณิษฐ์ (2514, อ้างถึงใน ไพพวรรณ อินทนิล, 2546, น. 3) ได้ให้ความหมายว่า หมายถึง “การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำและความคิด แล้วนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเครื่องหมายแทนคำพูด และคำพูดก็เป็นเพียงเสียงที่ใช้แทนของจริงอีกทีหนึ่ง เพราะฉะนั้นหัวใจของการอ่านจึงอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำที่ปรากฏในข้อความนั้นๆ” ส่วน จวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (2524, น. 1) ก็ได้กล่าวถึงความหมายของ “การอ่าน” ไว้ว่า หมายถึง “การเก็บรวบรวมความคิดจากสื่อสิ่งพิมพ์”

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า “การอ่าน” หมายถึงการเปิดรับสารรูปแบบหนึ่งซึ่งเป็นกระบวนการค้นหาความหมายหรือความเข้าใจจากตัวอักษรหรือสัญลักษณ์อื่นๆ ที่ใช้แทนความคิด เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ของผู้อ่าน การอ่านของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันออกไปตามสภาพร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ ความรู้ ความสนใจ และภูมิหลังที่มีอยู่ในแต่ละบุคคล

สำหรับงานวิจัยนี้ ผู้ศึกษาต้องการศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมการอ่านเป็นอย่างไร โดยศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับใดเป็นประจำ ลักษณะการได้มาและความเป็นเจ้าของ จำนวนครั้งที่อ่านต่อสัปดาห์ ระยะเวลาที่อ่านต่อครั้ง และพระธรรมเล่มที่ชอบมากที่สุด ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งหากกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะทางประชากรศาสตร์แตกต่างกันก็น่าจะมีพฤติกรรมการอ่านที่แตกต่างกันด้วย และกลุ่มตัวอย่างที่อ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์มากย่อมน่าจะได้ประโยชน์และความพึงพอใจจากพระคริสตธรรมคัมภีร์มากกว่ากลุ่มที่อ่านน้อยกว่า

ทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจของผู้รับสาร

(Uses and Gratifications)

ทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจเป็นทฤษฎีที่ให้ความสำคัญที่ตัวผู้รับสาร (Audience) มากกว่าตัวข่าวสาร ทฤษฎีนี้มองว่า ผู้รับสาร (Audience) เป็นฝ่ายกระตือรือร้นหรืออยู่ในฐานะผู้กระทำ (Active) ในการใช้ประโยชน์จากเนื้อหาของสื่อมากกว่าที่จะเป็นฝ่ายรับหรือผู้ถูกกระทำ (Passive) จากสื่อเพียงด้านเดียว เพราะฉะนั้นความสัมพันธ์ตามแนวคิดนี้จึงไม่ใช่ความสัมพันธ์ที่มีทิศทางจากเนื้อหาข่าวสาร (Message) ไปสู่ผล (Effects) แต่เป็นความสัมพันธ์ใน

ลักษณะผู้รับสาร (Audience) นำสาร (Message) ไปใช้ประโยชน์และการใช้ประโยชน์นั้น (Usage) เป็นตัวแปรแทรกในกระบวนการของผล (Blumer & Gurevitch quoted in Davision & Yu, 1974, pp. 11-35)

ทฤษฎีนี้อยู่ภายใต้กรอบทฤษฎีที่นักสื่อสารมวลชนเรียกว่าทฤษฎีเชิงหน้าที่ (Functional Perspective) การวิเคราะห์เชิงหน้าที่ของสื่อมวลชนนี้ตั้งอยู่บนความเชื่อที่ว่า พฤติกรรมและปรากฏการณ์ทางสังคมของมนุษย์ต่างก็เกี่ยวข้องในเชิงหน้าที่ต่อกัน กล่าวคือมีความเกี่ยวข้องกันอย่างเป็นระบบ ทั้งแบบลูกโซ่และแบบวงจร ดังนั้นพฤติกรรมของมนุษย์จึงอาจจะอธิบายได้ว่า เกิดขึ้นจากความต้องการ (Needs) ซึ่งความต้องการของแต่ละบุคคลจะมีที่มาต่างกัน พฤติกรรมการเปิดรับสื่อมวลชนของบุคคลเกิดขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการอันเกิดจากพื้นฐานด้านจิตใจของบุคคลนั้นๆ และประสบการณ์ที่บุคคลนั้นได้รับจากสถานการณ์ทางสังคมของเขา แม้ว่าการใช้สื่อมวลชนนั้นจะไม่เกี่ยวข้องกับความต้องการทุกๆ ด้านของมนุษย์ แต่ก็เป็นที่น่าสนใจว่าน่าจะมีความเกี่ยวข้องกับความต้องการบางอย่าง เช่น ความต้องการข่าวสารข้อมูล หรือการเปิดรับสื่อมวลชนอาจเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่ต้องการชดเชยบางสิ่งบางอย่างที่ขาดไป หรือหาไม่ได้ในขณะนั้น เช่น ความต้องการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น ดังนั้นการบริโภคสื่อมวลชนจึงถือได้ว่าเป็นตัวแปรที่ช่วยให้ระบบสังคมของมนุษย์เข้าสู่สมดุล และทำให้มนุษย์มีศักยภาพในการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติได้ดียิ่งขึ้น พฤติกรรมการรับสารของมนุษย์เป็นสิ่งที่เกิดจากปฏิกิริยาตอบโต้ต่อความต้องการของมนุษย์เองที่จะรักษารูปแบบพฤติกรรมที่เหมาะสมเพื่อปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมเพื่อรักษาให้ระบบชีวิตของตนเองอยู่อย่างปกติ (ยุบล เบญจรงค์กิจ, 2534, น. 65)

การศึกษาเกี่ยวกับสื่อมวลชนซึ่งเป็นที่มาของทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจนี้เริ่มต้นเป็นครั้งแรกเมื่อ Herzog (1994, pp. 349-353) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจที่แม่บ้านได้รับการฟังละครวิทยุภาคกลางวันและพบความพึงพอใจ 3 ชนิดที่มีความสัมพันธ์กับการฟังละครวิทยุ นั่นคือ การปลดปล่อยทางอารมณ์ การคิดเพื่อฝัน และการได้รับคำแนะนำ การศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าผู้รับสารเลือกใช้สื่อและเลือกรับเนื้อหาของสารเพื่อสนองความต้องการของตน

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ Suchman (quoted in Davision, 1975, p. 71) ที่ศึกษาเรื่องเหตุจูงใจในการฟังเพลงคลาสสิกจากวิทยุกระจายเสียง รวมทั้ง Wolfe and Fiske (quoted in Davision, 1975, p. 12) ที่ศึกษาถึงพัฒนาการความสนใจชมการ์ตูนของเด็กประกอบกับเวลานั้นการศึกษาลักษณะของสื่อต่อผู้รับสารเริ่มส่อเค้าให้เห็นว่าสื่อมวลชนไม่ได้มีอิทธิพลต่อผู้รับสารมากดังที่นักวิชาการยุคเริ่มแรกเคยตั้งสมมติฐานไว้ ตัวอย่างเช่น Lazarfeld and Stanton

(อ้างถึงใน ยูล เบญจรงค์กิจ, 2534, น. 85) พบว่าในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาเมื่อปี 1948 นั้นการหาเสียงไม่ได้ทำให้ผู้ลงคะแนนเสียงเปลี่ยนใจในการเลือกผู้สมัครเลย เพียงแต่เป็นการย้าให้ผู้ลงคะแนนเสียงมั่นใจในการเลือกแต่เดิมของตนมากขึ้นเท่านั้น การค้นพบในครั้งนี้ทำให้นักวิชาการสื่อสารเริ่มมองว่า ผู้รับสารไม่ได้เป็นเพียงผู้รับเอาอิทธิพลจากสื่อมวลชนเท่านั้น หากแต่เป็นผู้เลือกใช้สื่อประเภทต่างๆ และเลือกรับเนื้อหาของสารเพื่อสนองความต้องการของตน ทำให้เกิดการสนับสนุนอย่างจริงจังมากขึ้นกับแนวคิดใหม่ที่ว่า ในการสื่อสารนั้น ผู้รับสารคือตัวจักรที่จะตัดสินใจโดยอาศัยพื้นฐานความต้องการของตนเองเป็นหลัก

การศึกษาการใช้สื่อเพื่อความพึงพอใจในระยะแรกนั้นขาดความต่อเนื่องในทางทฤษฎี (Theoretical Coherence) เนื่องจากถูกกำหนดโดยเจ้าของกิจการหนังสือพิมพ์หรือเจ้าของวิทยุกระจายเสียงที่ต้องการทราบถึงแรงจูงใจของผู้รับสารเพื่อจะสามารถตอบสนองความต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่านั้นเอง อย่างไรก็ตามการวิจัยในเรื่องนี้ได้เริ่มพัฒนามากขึ้นในปลายปี ค.ศ. 1950 และต่อเนื่องถึง 1960 โดยการศึกษาในระยะนี้จะเน้นที่การศึกษาตัวแปรทางสังคมและทางจิตวิทยา ซึ่งเป็นตัวแปรก่อนที่จะเกิดการบริโภคสื่อ ยกตัวอย่างเช่น Schramm, Lyle and Parker (1961, quoted in Wimmer & Dominick, pp. 350-353) ได้พบว่า การใช้โทรทัศน์ของเด็กได้รับอิทธิพลจากความสามารถทางสติปัญญาของแต่ละบุคคล และความสัมพันธ์ของเด็กกับพ่อ แม่ เพื่อน และสิ่งอื่นๆ Greenberg and Dominick (quoted in Blumer & Katz, 1974, p. 71) ได้ศึกษาถึงเหตุผลของการเลือกชมโทรทัศน์ในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า การที่บุคคลตัดสินใจเลือกรับชมโทรทัศน์เนื่องจากเหตุผลต่างๆ เช่น เพื่อการเรียนรู้ เพื่อจะทราบความเป็นไปของผู้อื่น เพื่อเป็นแนวทางการแก้ปัญหา เป็นต้น ต่อมา Greenberg (อ้างถึงใน ภริดา โกเชก, 2541, น. 16) ได้ศึกษาถึงโครงสร้างและความพึงพอใจในการรับชมรายการโทรทัศน์ของนักเรียนในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษพบว่า เหตุผลที่เด็กๆ เลือกชมรายการโทรทัศน์มีดังต่อไปนี้

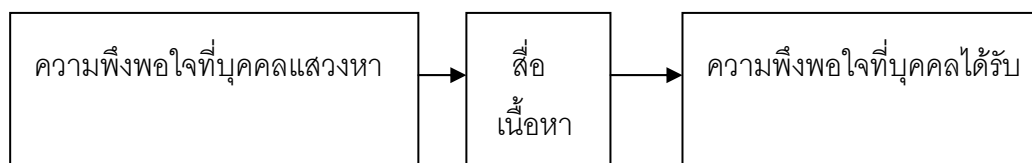
1. เพื่อฆ่าเวลาหรือใช้เวลาว่าง (To pass time)
2. เพื่อให้ลืมปัญหาหรือเบี่ยงเบนความสนใจ (To forget, as a means of diversion)
3. เพื่อการเรียนรู้สิ่งต่างๆ (To learn about things)
4. เพื่อการเรียนรู้ตนเอง (To learn about myself)
5. เพื่อการกระตุ้นหรือเสริมความคิดตนเอง (For arousal)
6. เพื่อการผ่อนคลาย (For relaxation)
7. เพื่อการสมาคมหรือสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น (For companionship)

8. เพื่อเป็นงานอดิเรก (As a habit)

จากผลการศึกษาดังกล่าว Greenberg ได้สร้างแบบจำลองที่อธิบายถึงความพึงพอใจในการแสวงหาข่าวสารเพื่อเลือกสื่อหรือสื่อบางตัวต่างๆ อันจะนำไปสู่ความพึงพอใจที่จะได้รับดังนี้

แผนภาพที่ 1

แบบจำลองการอธิบายความพึงพอใจของ Greenberg

ในปี ค.ศ. 1973 Katz, Gurevitch and Haas (อ้างถึงใน ยุบล เบญจรงค์กิจ, 2534, น. 76-97) ได้ศึกษาข้อมูลซึ่งเก็บจากผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศอิสราเอล งานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยสำรวจขั้นพื้นฐานและเป็นความพยายามที่จะประดิษฐ์เครื่องมือในการวัดมากกว่าจะเป็นการศึกษาเพื่อพิสูจน์สมมติฐานใดๆ โดย Katz ได้สร้างมาตรวัดความต้องการทางด้านจิตใจและสังคมมนุษย์ขึ้นโดยนำเอาองค์ประกอบทั้ง 3 อย่าง มารวมกันเข้าเป็นความต้องการในแง่ต่างๆ องค์ประกอบทั้ง 3 นี้ได้แก่

1. ลักษณะของความต้องการ (Mode) คือ
 - 1.1 ต้องการให้เพิ่มมากขึ้น
 - 1.2 ต้องการให้ลดลง
 - 1.3 ต้องการให้ได้มา
2. จุดประสงค์ของการติดต่อของบุคคลต่อสิ่งภายนอก (Connection) คือ
 - 2.1 การติดต่อเพื่อรับข่าวสาร ความรู้
 - 2.2 การติดต่อเพื่อความพอใจ เพื่อประสบการณ์ทางอารมณ์
 - 2.3 การติดต่อเพื่อความเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคง และสถานภาพ
 - 2.4 การติดต่อเพื่อเชื่อมโยง
3. บุคคลหรือสิ่งภายนอกที่มนุษย์โยงการติดต่อไปสู่ (Referent) ได้แก่

3.1 ตนเอง

3.2 ครอบครัว

3.3 เพื่อนฝูง

3.4 สังคม รัฐบาล

3.5 ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม

3.6 โลก

3.7 สิ่งภายนอกอื่นๆ ที่มีความหมายน้อยลง

จากองค์ประกอบทั้ง 3 นี้ Katz, Gurevitch and Haas ได้สร้างข้อความแสดงความต้องการ (Needs) ของบุคคลขึ้นเป็นจำนวน 35 ข้อความ เพื่อที่จะชี้ให้เห็นถึงความต้องการของบุคคลซึ่งสามารถใช้สื่อต่างๆ ตอบสนองความพึงพอใจ (Gratifications) ได้

จากนั้น Katz, Gurevitch and Haas ได้นำข้อความชี้ความต้องการของบุคคลจำนวน 35 ข้อความมาสร้างมาตรวัด (Rating Scale) ระดับของการตระหนักในความต้องการของความต้องการแต่ละอย่างของแต่ละบุคคล (Individual's Needs Salience) โดยใช้มาตรวัด 4 ระดับได้แก่ 1. สำคัญมาก 2. สำคัญพอใช้ 3. ไม่ค่อยสำคัญนัก 4. ไม่สำคัญเลย

นอกจากนี้ Katz, Gurevitch and Haas ยังได้วัดระดับความพอใจ (gratifications) ที่ผู้รับสารได้รับจากสื่อประเภทต่างๆ โดยใช้วิธีคล้ายคลึงกันคือ สร้างมาตรวัดความพอใจที่สื่อมวลชนแต่ละประเภท อันได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และภาพยนตร์ให้แก่ผู้รับสาร ตัวอย่างมาตรวัดความพอใจ เช่น โทรทัศน์สามารถช่วยตอบสนองความต้องการที่จะรับรู้ข่าวสารความเป็นไปในโลกได้อย่างไร 1. ช่วยได้มาก 2. ช่วยได้พอควร 3. ไม่ค่อยช่วยนัก 4. ไม่ได้ช่วยเลย นอกจากนี้ยังถามประกอบด้วยว่า ถ้าสื่อเหล่านี้ไม่ได้ให้ความพอใจตามที่ต้องการแล้ว มีอะไรบ้างที่สนองความต้องการเหล่านี้ได้

ผลของการวิจัยพบว่า ชาวอิสราเอลเห็นประโยชน์ของแหล่งสนองความพึงพอใจที่ไม่ใช่สื่อ อาทิ ครอบครัว เพื่อนฝูง แต่คนเหล่านี้ก็จัดอันดับว่า สื่อมีส่วนช่วยพอสมควรในการสนองความต้องการต่างๆ โดยเฉพาะบุคคลที่ค่อนข้างสันโดษ ซึ่งไม่ค่อยติดต่อกันใกล้ชิดกับบุคคลอื่นๆ จะเห็นว่าสื่อมีประโยชน์สูงในการตอบสนองความต้องการที่จะหนี (Escape) จากสภาพเป็นจริงได้ และคนที่ให้ความสำคัญต่อความต้องการรักษาสถานภาพของรัฐให้มั่นคง มักจะเห็นว่าสื่อช่วยในการสนองความต้องการนี้ได้ดี

เมื่องานวิจัยชิ้นนี้เสร็จสิ้นลง Katz, Gurevitch and Haas ได้ให้คำสรุปแบบแผนของการศึกษาในเรื่องการใช้ประโยชน์และการได้รับความพึงพอใจจากสื่อมวลชนของบุคคลผู้รับสารไว้ดังนี้

การศึกษาการใช้สื่อเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจ คือการศึกษาเกี่ยวกับ

1. สภาวะทางสังคมและจิตใจที่มีต่อ
2. ความต้องการของบุคคลซึ่งก่อให้เกิด
3. การคาดหวังใน
4. สื่อมวลชนและแหล่งที่มาของสารซึ่งนำไปสู่
5. ความแตกต่างในการใช้สื่อและพฤติกรรมอื่นๆ

ของแต่ละบุคคล ยังผลให้เกิด

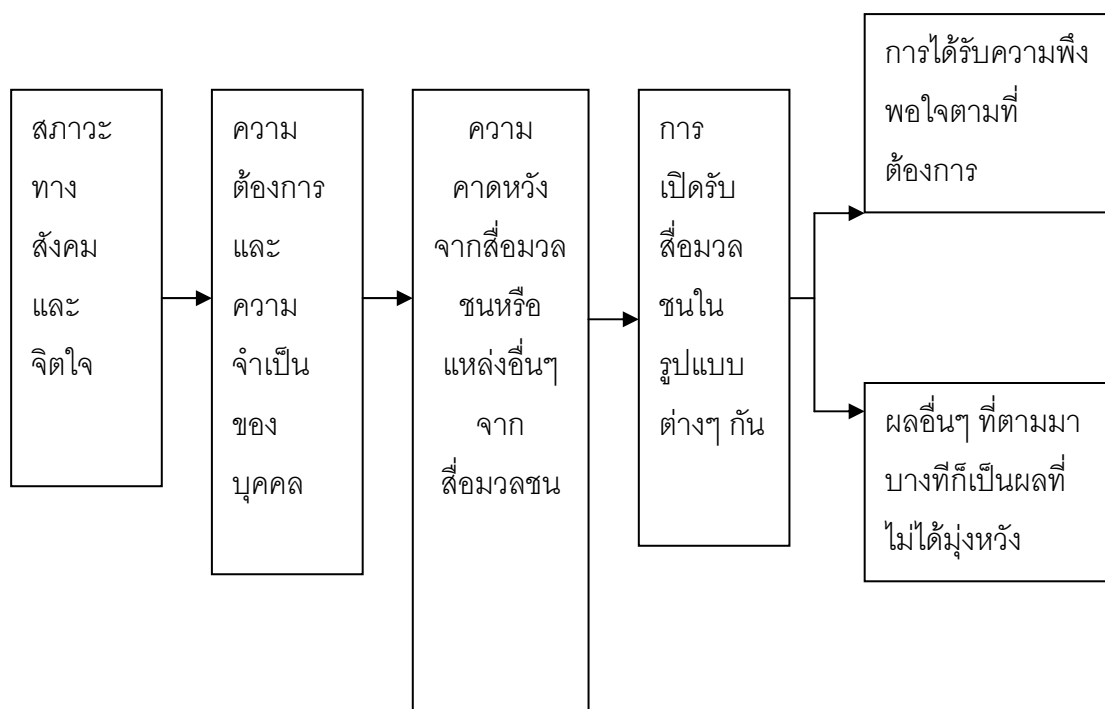
6. ความพึงพอใจที่ได้รับจากสื่อ
7. และผลอื่นๆ ที่บางครั้งไม่ได้

คาดหมายมาก่อน

องค์ประกอบต่างๆ เกี่ยวกับแนวคิดในเรื่องการใช้ประโยชน์และการได้รับความพึงพอใจจากสื่อมวลชนตามที่ Katz, Gurevitch and Haas ได้กล่าวมา สามารถแสดงให้เห็นในรูปแบบจำลองได้ดังนี้

แผนภาพที่ 2

แบบจำลองกระบวนการการใช้ประโยชน์และการได้รับความพึงพอใจ
ของ Katz, Gurevitch and Haas

แบบจำลองที่ Katz, Gurevitch and Haas สร้างขึ้นอธิบายได้ดังนี้คือ สภาวะทางสังคมและจิตใจที่แตกต่างกันทำให้นักชนชั้นมีความแตกต่างกันไป ความต้องการที่แตกต่างกันนี้ทำให้แต่ละคนคาดคะเนว่าสื่อแต่ละประเภทจะสนองความพึงพอใจได้แตกต่างกันออกไปด้วย ดังนั้นลักษณะของการใช้สื่อของบุคคลที่มีความต้องการไม่เหมือนกันจะแตกต่างกันไป ขั้นสุดท้ายคือความพึงพอใจที่ได้รับจากสื่อที่ต่างกันออกไป

แบบจำลองนี้สามารถอธิบายให้เห็นภาพชัดเจนขึ้น โดยการยกตัวอย่างดังนี้ บุคคลผู้หนึ่งมีความต้องการจำเป็นตามสภาวะทางจิตใจและสังคม เช่น ต้องการเป็นคนรอบรู้ ทันสมัย เพื่อเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น และมีความคาดหวังจากสื่อมวลชนว่าการบริโภคข่าวสารจากสื่อมวลชนจะช่วยสนองความต้องการของเขาได้ เขาจึงเลือกสื่อมวลชนโดยการเลือกดูรายการข่าวจากโทรทัศน์ ฟังข่าวจากวิทยุกระจายเสียง หรืออ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ นิตยสารที่จะช่วยให้เขาได้รับความพึงพอใจตามที่เขาต้องการคือ เป็นคนรอบรู้ทันสมัย ขณะเดียวกันผลจากการบริโภคข่าวสารจากสื่อมวลชนทุกๆ วันก็อาจมีผลอื่นๆ ตามมา นอกเหนือจากการเป็นผู้รอบรู้ทันสมัย เช่น ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ หรือเปลี่ยนลักษณะนิสัยและพฤติกรรมบางอย่างได้เช่นกัน (พีระ จิระโสภณ, 2537, น. 635)

Katz ได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างสถานการณ์ทางสังคมกับการแสวงหาความพึงพอใจของบุคคลว่า บุคคลที่มีโอกาสติดต่อกับสังคมน้อย เป็นโสด หย่าร้าง หรือเป็นแม่บ้าน ซึ่งใช้เวลาว่างส่วนมากอยู่บ้านคนเดียว มักจะแสวงหาความสัมพันธ์ทดแทนโดยใช้สื่อ อย่างไรก็ตาม ในอีกระดับหนึ่งเป็นเรื่องค่อนข้างยากที่จะจำกัดความสัมพันธ์ดังกล่าวลงไปยังเฉพาะเจาะจง Katz กล่าวว่า เท่าที่มีผู้ศึกษาไว้พอสรุปได้ 5 ประการดังนี้

1. สถานการณ์ทางสังคมมีความขัดแย้งหรือวุ่นวายสับสน ทำให้นักชนชั้นได้รับความตึงเครียดและแรงกดดัน บุคคลจึงต้องการผ่อนคลายแรงกดดันโดยใช้สื่อ
2. สถานการณ์ทางสังคมทำให้นักชนชั้นเกิดความรู้สึกตระหนกถึงปัญหาที่ควรระมัดระวัง บุคคลจึงต้องการข่าวสาร ซึ่งข่าวสารนั้นก็ได้อมาด้วยการเปิดรับสื่อ
3. สถานการณ์ทางสังคมทำให้โอกาสในชีวิตจริงของบุคคลที่จะสนองความต้องการต่างๆ ลดลง บุคคลจึงต้องหันไปใช้สื่อเพื่อชดเชยหรือทดแทนความต้องการเหล่านั้น
4. สถานการณ์ทางสังคมทำให้เกิดค่านิยมบางประการ ซึ่งการใช้สื่อเป็นการแสดงถึงการยืนยันหรือเสริมย้ำค่านิยมดังกล่าว
5. สถานการณ์ทางสังคมทำให้เกิดความคาดหวังเกี่ยวกับบทบาทของสื่อในการรักษาค่านิยมของการรวมกลุ่มทางสังคมไว้

อย่างไรก็ตาม Katz สรุปว่า การศึกษาสื่อมวลชนตามทฤษฎีการใช้ประโยชน์และการได้รับความพึงพอใจนี้ มีข้อตกลงเบื้องต้นคือ

1. มนุษย์จงใจแสวงหาข่าวสาร ไม่ได้ถูกยัดเยียดให้อ่าน ดู หรือฟัง มนุษย์มีทางเลือกที่จะหลบหลีกข่าวสารได้ถ้าต้องการ
2. การใช้การสื่อสารของมนุษย์มีจุดหมาย
3. สื่อมวลชนต้องแข่งขันกับสิ่งเร้าอื่นๆ ที่อาจตอบสนองความต้องการรู้ของมนุษย์
4. มนุษย์เป็นผู้กำหนดความต้องการของตนเองจากความสนใจหรือแรงจูงใจที่เกิดขึ้นในกรณีต่างๆ

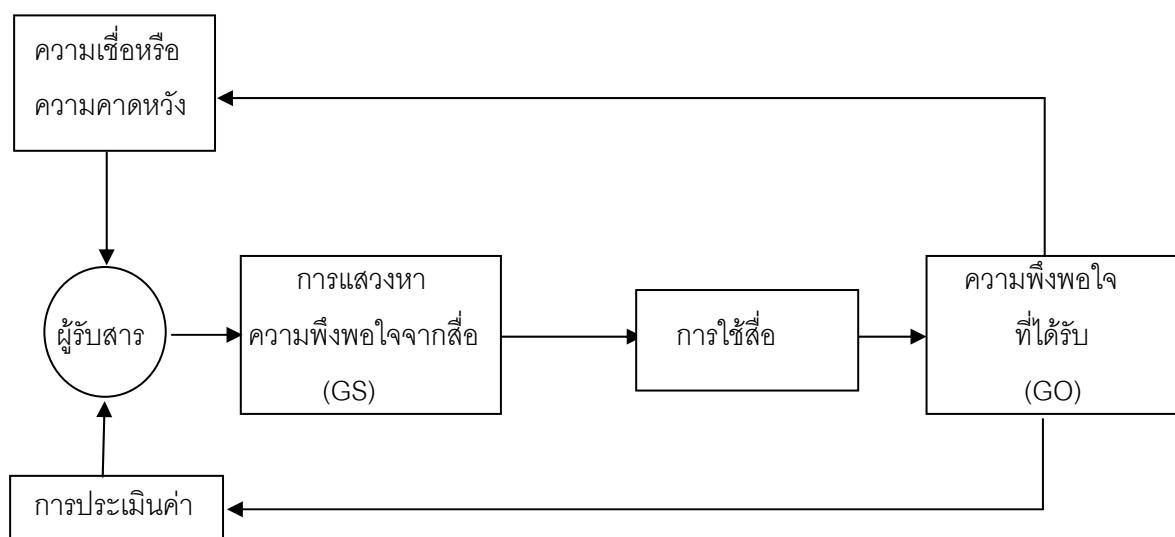
5. มนุษย์ทุกคนเป็นปัจเจกบุคคลที่มีความต้องการส่วนตัว

นอกจากนี้ Palmgreen and Rayburn (quoted in Mcquail, 2005, pp. 427-428) ยังได้ศึกษาเกี่ยวกับความคาดหวังต่อการเปิดรับข่าวสารของผู้รับสาร โดยทั้งสองได้อธิบายว่า ความคาดหวังของบุคคลที่มีต่อสื่อนั้นก็คือความเชื่อของบุคคลที่ว่าสื่อเหล่านั้นมีศักยภาพมากเพียงพอที่จะสร้างความพึงพอใจให้แก่ตนเองได้ ดังแบบจำลองดังนี้

แผนภาพที่ 3

แบบจำลองกระบวนการแสวงหาความพึงพอใจจากสื่อ

ของ Palmgreen and Rayburn

Source: "An expectancy-value model of media gratifications sought and obtained" by Palmgreen and Rayburn, 1985 in *McQuail's Mass Communication Theory*, 2005, p. 428.

แบบจำลองที่ Palmgreen และ Rayburn สร้างขึ้นสามารถอธิบายได้ว่า การใช้สื่อของผู้รับสารนั้นเริ่มต้นจาก “ความเชื่อหรือความคาดหวัง” และ “การประเมินค่า” ของบุคคลที่มีต่อสื่อ ซึ่งจะนำไปสู่ขั้นต่อไปนั่นคือ “การแสวงหาความพึงพอใจ” (Gratification Sought – GS) จากสื่อที่ต้องการจะเปิดรับ ส่งผลให้เกิดพฤติกรรม的开รับข่าวสารจากสื่อ ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้รับหลังจากทำการเปิดรับสื่อแล้วก็คือ “ความพึงพอใจที่ได้รับ” (Gratification Obtained) นั่นเอง โดย “ความพึงพอใจที่ได้รับ” นี้ก็จะส่งผลย้อนกลับไปสนับสนุนหรือเปลี่ยนแปลง “ความเชื่อหรือความคาดหวัง” ที่มีอยู่เดิมของผู้รับสารเกี่ยวกับคุณสมบัติของสื่อหรือเนื้อหาที่ได้รับจากสื่อ

นอกจากนี้ แบบจำลองยังได้อธิบายถึงกรณีที่ GO มีค่ามากกว่า GS นั่นคือ “ความพึงพอใจที่ได้รับ” (Gratification Obtained) จากการเปิดรับสื่อดีกว่าที่คาดหวังเอาไว้ ก็จะทำให้ผู้รับมีความพอใจต่อสื่อที่เปิดรับในระดับสูงซึ่งจะส่งผลให้ผู้รับสารเปิดรับสื่อประเภทนั้นๆ ต่อไปในทางกลับกัน หากเป็นกรณีที่ GO มีค่าน้อยกว่า GS นั่นคือ “ความพึงพอใจที่ได้รับ” (Gratification Obtained) มีน้อยกว่าความพึงพอใจที่ได้คาดหวังเอาไว้ ผลที่เกิดขึ้นต่อผู้รับสารก็จะกลับกัน ซึ่งอาจส่งผลให้ผู้รับสารเปลี่ยนใจไปเปิดรับสารจากสื่อประเภทอื่น

นักวิชาการหลายกลุ่มพยายามค้นหาเหตุผลหรือแรงจูงใจ หรือความต้องการที่ทำให้คนบริโภคสื่อ นักวิชาการด้านสื่อสารมวลชน ได้แก่ McCombs and Becker (1979, pp. 51-52) ได้อธิบายถึงการใช้อย่างมีวิจารณญาณเพื่อตอบสนองความต้องการของตนโดยเน้นเรื่องการดำรงชีวิตในสังคมทั่วไปว่า

1. มนุษย์ต้องการรู้เหตุการณ์ (Surveillance) โดยการติดตามและสังเกตการณ์ความเคลื่อนไหวต่างๆ จากสื่อมวลชน เพื่อให้รู้เท่าทันต่อเหตุการณ์ที่ทันสมัยและรู้ว่าอะไรเป็นสิ่งที่สำคัญที่ควรรู้
2. มนุษย์ต้องการข่าวสารเพื่อช่วยในการตัดสินใจ (Decision) โดยเฉพาะการตัดสินใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน การเปิดรับสื่อมวลชน ทำให้บุคคลสามารถกำหนดความเห็นของตนต่อสภาวะหรือเหตุการณ์รอบตัว
3. มนุษย์ต้องการข้อมูลเพื่อพูดคุยและสนทนา (Discussion) การเปิดรับสื่อมวลชน ทำให้บุคคลมีข้อมูลที่น่าจะนำไปใช้ในการพูดคุยสนทนากับบุคคลอื่นๆ ในชีวิตประจำวัน
4. มนุษย์ต้องการมีส่วนร่วม (Participation) ในเหตุการณ์และความเป็นไปต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน
5. มนุษย์ต้องการข่าวสารเพื่อเสริมสร้างความคิดเห็น หรือสนับสนุนการตัดสินใจที่ได้กระทำไปแล้ว (Reinforcement)

6. มนุษย์ต้องการความบันเทิง (Entertainment) เพื่อความเพลิดเพลิน รวมทั้งการพักผ่อนหย่อนใจและเพื่อผ่อนคลายความเครียด

ต่อมา Kippax and Murray (อ้างถึงใน ทิพย์วรรณ แสงศรี, 2546, น. 37) ได้ศึกษาถึงความต้องการในการใช้สื่อกับการรับรู้คุณประโยชน์ของสื่อของชาวออสเตรเลีย การศึกษาค้นคว้าพัฒนามาจากรูปแบบการศึกษาของ Katz et al ในปี 1973 ของ McQuail et al ในปี 1972 และของ Robinson ในปี 1972 โดยได้เพิ่มเรื่องการรับรู้ถึงประโยชน์ของสื่อเข้าไป จุดประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ ต้องการหาความสัมพันธ์ของความต้องการใช้สื่อกับความพึงพอใจและการใช้สื่อกับการรับรู้คุณประโยชน์ของสื่อ ผลการศึกษาพบว่า

1. ปัจจัยด้านตัวบุคคล เช่น เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ เป็นตัวกำหนดการใช้สื่อและการรับรู้คุณประโยชน์ของสื่อ โดยเฉพาะปัจจัยที่เกี่ยวกับอายุ ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากคือ ตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป จะเลือกใช้สื่อเพราะคำนึงถึงความสำคัญของสื่อมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อย คือ ตั้งแต่ 9-11 ปี และกลุ่มที่มีอายุน้อยจะใช้สื่อเพื่อความบันเทิง แต่กลุ่มที่มีอายุมากจะใช้สื่อเพราะสนใจที่จะรับรู้เรื่องเกี่ยวกับสังคมและความต้องการของตนเอง เป็นต้น

2. คนที่มีระดับการศึกษาสูงจะเลือกใช้สื่อมากกว่าคนที่มีระดับการศึกษาต่ำ

3. จากประเภทของสื่อที่ศึกษา พบว่า โทรทัศน์จะถูกเลือกใช้สูงเป็นอันดับหนึ่ง เพราะกลุ่มเป้าหมายเห็นว่าเป็นสื่อที่มีประโยชน์โดยให้ข้อมูลต่างๆ ที่เราสนใจ รวมทั้งให้ความบันเทิงด้วย ส่วนหนังสือพิมพ์ หนังสือเล่ม วิทยู และภาพยนตร์จะถูกเลือกใช้เป็นอันดับรองตามเหตุผลของการเลือกใช้

4. กลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่มีการเลือกใช้สื่ออย่างมีจุดมุ่งหมายและเข้าใจถึงประโยชน์ของสื่อที่มีต่อผู้ใช้

การศึกษาของ Kippax and Murray สรุปได้ว่า ความต้องการในการใช้สื่อมีความสัมพันธ์กับการรับรู้คุณประโยชน์ของสื่อและปัจจัยด้านตัวบุคคลมีอิทธิพลต่อการใช้สื่อด้วย

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการใช้สื่อเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจที่น่าสนใจอีกชิ้นหนึ่งคืองานของ Wenner (อ้างถึงใน พัทธราดี พลศักดิ์, 2542, น. 18) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับความพึงพอใจในการบริโภคข่าวสาร (News Gratifications) โดย Wenner ได้รวบรวมงานวิจัยของผู้ที่ทำได้มากมายแล้วสร้างออกมาเป็นแผนที่แสดงความพึงพอใจในการบริโภคข่าวสาร (Media News Gratifications Map) และได้แบ่งความพึงพอใจออกเป็น 4 กลุ่มคือ

1. Orientational Gratifications หมายถึง การใช้ประโยชน์เพื่อข่าวสารทางด้านข้อมูลเพื่อการอ้างอิง เพื่อเป็นแรงเสริมย้ำในความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคลกับสังคม รูปแบบ

ความต้องการที่แสดงออกมา ได้แก่ การติดตามข่าวสาร หรือการได้มาซึ่งข้อมูลเพื่อช่วยในการตัดสินใจ

2. Social Gratifications เป็นการใช้อخبارเพื่อเชื่อมโยงระหว่างข้อมูลเกี่ยวกับสังคมซึ่งรับรู้จากข่าวสารเข้ากับเครือข่ายส่วนบุคคลของปัจเจกบุคคล เช่น การนำข้อมูลไปใช้ในการสนทนากับผู้อื่น ใช้เป็นข้อมูลเพื่อการชักจูงใจ

3. Para-Social Gratifications หมายถึง กระบวนการใช้ประโยชน์จากข่าวสารเพื่อดำรงเอกลักษณ์ของบุคคลหรือเพื่ออ้างอิงผ่านตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องกับสื่อหรือปรากฏในเนื้อหาของสื่อ เช่น การยึดถือหรือการชื่นชมผู้อ่านข่าว นำมาเป็นแบบอย่างในทางพฤติกรรม

4. Para-orientational Gratifications หมายถึง กระบวนการใช้อخبارเพื่อประโยชน์ในการลดหรือผ่อนคลายความเครียดทางอารมณ์หรือเพื่อปกป้องตนเอง เช่น เป็นการใช้เวลาให้หมดไปเพื่อความเพลิดเพลิน สนุกสนาน เพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งไม่พึงพอใจอย่างอื่น

สำหรับความพึงพอใจที่จะทำให้เกิดการรับสารนั้น Blumler (อ้างถึงใน ทิพย์วรรณ แสงศรี, 2546, น. 38) ได้จำแนกความพึงพอใจออกเป็น 4 กลุ่มคือ

1. ความเพลิดเพลิน (Diversion) ซึ่งจะออกมาในรูปของการใช้สื่อเพื่อหลบหนีปัญหา เพื่อหลีกเลี่ยงงานประจำ และเพื่อผ่อนคลายอารมณ์

2. มนุษยสัมพันธ์ (Personal Relations) เช่น การใช้สื่อเพื่อให้มีเรื่องราวไปพูดคุยกับผู้อื่นหรือเพื่อให้มีโอกาสใช้เวลาอยู่ร่วมกับคนในครอบครัว เป็นต้น

3. เอกลักษณ์ของปัจเจกบุคคล (Personal Identity) ได้แก่ การอ้างอิงบุคคล (Personal Reference) การค้นหาความจริง (Reality Exploration) และเพื่อให้ได้ข้อมูลมาเป็นแรงเสริมย้ำความเชื่อของตนเอง เป็นต้น

4. ติดตามข่าวสาร (Surveillance)

จากผลการวิจัยในเรื่องการใช้อ่านสื่อและความพึงพอใจของนักวิจัยหลายๆ ท่าน Dominick (1993, pp. 48-53 อ้างถึงใน ทิพย์วรรณ แสงศรี, 2546, น. 38) ได้นำมาจัดกลุ่มการใช้อ่านสื่อเพื่อความพึงพอใจเป็น 4 ข้อ ดังนี้

1. เพื่อการรับรู้ (Cognition) คือ การที่ผู้รับสารต้องการข่าวสารเพื่อสนองความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ในด้านความอยากรู้อยากเห็น และความต้องการได้รับการยอมรับว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องรับรู้ข่าวสารผ่านสื่อมวลชนในรูปแบบหลักคือ ข่าวสาร ความรู้ และความบันเทิง

2. เพื่อความหลากหลาย (Diversions) คือ เพื่อตอบสนองความต้องการในรูปแบบต่างๆ ดังนี้

2.1 เพื่อกระตุ้นอารมณ์ (Stimulation) เป็นการเปิดรับสื่อมวลชนเพื่อแสวงหาความรู้ ความสนุกสนาน ความตื่นเต้น และเพื่อลดความเบื่อหน่าย

2.2 เพื่อการผ่อนคลาย (Relaxation) เป็นการเปิดรับสื่อเพื่อหนีจากสภาวะกดดัน (Pressures) และปัญหาต่างๆ ในชีวิตประจำวัน

2.3 เพื่อการปลดปล่อยอารมณ์ (Emotional Release) เช่น การดูหนังสยองขวัญ หรือการดูหนังรันทด เหล่านี้ล้วนเป็นการปล่อยทางอารมณ์ทั้งสิ้น

3. เพื่อประโยชน์ทางสังคม (Social Utility) หมายถึง ความจำเป็นของบุคคลที่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ดังนั้นการเปิดรับสื่ออาจแสดงถึงการยอมรับของคนในสังคมและแสดงถึงความผูกพันต่อผู้อื่นซึ่งแสดงออกได้ดังนี้

3.1 การใช้ภาษาร่วมสมัย (Conversation Currency) ผู้รับสารอาจเปิดรับสื่อเพื่อต้องการความทันสมัย โดยสื่อมวลชนจะเป็นตัวเชื่อมโยงความเป็นกลุ่มเหล่านั้น ซึ่งผู้รับสารอาจมีการแสดงออกถึงการใช้ภาษา เช่น คำพูด ความเข้าใจต่อคำนิยมใหม่ๆ ทั้งนี้เพื่อแสดงความเป็นกลุ่มเดียวกัน

3.2 สื่อมวลชนสัมพันธ์ (Parasocial Relation) จากสภาพสังคมที่มีความเจริญก้าวหน้า แต่ปัจเจกชนกลับรู้สึกโดดเดี่ยวในสังคม ดังนั้นปัจเจกชนจึงมักมีสื่อมวลชนเป็นเพื่อนแทนหรืออย่างน้อยก็มีการใช้สื่อมวลชนในการแสวงหาเพื่อน ดังจะเห็นได้จากปัจจุบันที่คนส่วนใหญ่ในสังคมอาศัยสิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ว่าเป็นเพื่อนแก้เหงา

4 เพื่อถอนตัว (Withdrawal) ในบางครั้งบุคคลใช้สื่อเพื่อสร้างสิ่งขวางกั้นระหว่างตัวเองกับผู้อื่น หรือกับกิจกรรมอื่นๆ เช่น สื่อช่วยให้คนหลีกเลี่ยงจากงานประจำที่จะต้องทำ เช่น การที่เด็กไม่ยอมทำการบ้านจนกว่ารายการโทรทัศน์จะจบหรือการที่บุคคลใช้สื่อเป็นกันชน (Buffer Zone) ในการที่พ้นจากการรบกวนของผู้อื่น เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์บนเครื่องบิน เป็นต้น

ศิริชัย ศิริกายะ และ กาญจนา แก้วเทพ (ม.ป.ป., น.110-112) ได้ศึกษาชุดตัวแปรความต้องการที่ผู้รับสารต้องการจากสื่อมวลชน ซึ่ง McQuail et al ได้สร้างไว้ และได้ปรับปรุงขึ้นใหม่ให้สอดคล้องกับการใช้สื่อมวลชนโดยผู้รับสาร ดังนี้

1. ความต้องการสารสนเทศ

1.1 เพื่อทราบถึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง สภาพปัจจุบันที่อยู่รอบตัว และสภาพปัจจุบันของสังคมและโลก

1.2 เป็นเครื่องมือแสวงหาข้อแนะนำในการปฏิบัติหรือความคิดเห็น และในการตัดสินใจ

- 1.3 สนองความอยากรู้อยากเห็นและสนองความสนใจ
- 1.4 ให้การเรียนรู้ เป็นการศึกษาด้วยตนเอง
- 1.5 สร้างความรู้สึกที่มั่นคง โดยใช้ความรู้ที่ได้จากสื่อมวลชน

2. ความต้องการสร้างควมมีเอกลักษณ์ให้แก่บุคคล

- 2.1 ให้แรงเสริมค่านิยมส่วนบุคคล
- 2.2 ให้ตัวแบบทางพฤติกรรม
- 2.3 แสดงออกร่วมกับค่านิยมของบุคคลอื่นๆ (ในสื่อมวลชน)
- 2.4 มองทะลุลึกเข้าไปภายในตนเอง

3. ความต้องการรวมตัวและปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

- 3.1 มองทะลุเข้าไปในสภาพแวดล้อมของบุคคลอื่น
- 3.2 แสดงออกร่วมกับผู้อื่นและเกิดความรู้สึกในลักษณะที่เป็นเจ้าของ
- 3.3 นำไปใช้ในการสนทนาและปฏิสัมพันธ์ทางสังคม
- 3.4 ใช้แทนเพื่อน
- 3.5 ช่วยในการดำเนินตามบทบาททางสังคม
- 3.6 สร้างสายสัมพันธ์กับครอบครัว เพื่อน และสังคม

4. ความต้องการความบันเทิง

- 4.1 การหลีกเลี่ยงหรือหลีกเลี่ยงจากปัญหาต่างๆ
- 4.2 การผ่อนคลาย
- 4.3 ได้วัฒนธรรมที่เป็นของแท้ ได้ความสนุกสนานทางสุนทรียะ
- 4.4 ได้มีอะไรทำเพื่อใช้เวลาให้หมดไป
- 4.5 ปลดปล่อยอารมณ์
- 4.6 เป็นการกระตุ้นทางเพศ

สำหรับงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้ศึกษาได้ใช้ชุดตัวแปรที่ศิริชัย ศิริกายะ และกาญจนา แก้วเทพ ได้ปรับปรุงขึ้นใหม่จากที่ McQuail et al ได้สร้างไว้ มาสร้างเป็นข้อคำถามด้านการใช้ประโยชน์จากพระคริสตธรรมคัมภีร์ดังนี้

1. ด้านข้อมูลข่าวสาร
 - 1.1 ใช้เพื่อรู้จักพระเจ้าสูงสุดและแผนการของพระองค์ที่มีต่อโลกนี้และชีวิตตนเอง
 - 1.2 ใช้เป็นหลักปฏิบัติและแนวทางในการดำเนินชีวิต การแก้ปัญหา และการตัดสินใจ
 - 1.3 ใช้เป็นข้อมูลหรือแหล่งอ้างอิงในการศึกษาวิชาการแขนงต่างๆ
 - 1.4 ใช้เพื่อให้เกิดความรู้สึกร่มเย็นในชีวิต เพราะได้เรียนรู้คำสอนพระเจ้า
2. ด้านการสร้างเอกลักษณ์ให้กับตนเอง
 - 2.1 ใช้เพื่อเป็นกำลังใจเมื่อชีวิตต้องพบกับความทุกข์เพราะทำตามคำสอนพระเจ้า
 - 2.2 ใช้เป็นมาตรฐานของความประพฤติอันดี
 - 2.3 ใช้เพื่อค้นหาความหมายที่แท้จริงของชีวิต
3. ด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม
 - 3.1 ใช้เพื่อเข้าใจเพื่อนมนุษย์ด้วยกันมากขึ้น
 - 3.2 ใช้เพื่อแสดงว่าตนเป็นเหมือนคริสเตียนคนอื่นๆ เป็นเจ้าของคนหนึ่งในกลุ่ม
 - 3.3 นำไปใช้ในการสนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น
 - 3.4 ใช้เป็นสื่อแทนเพื่อน
 - 3.5 ช่วยให้อำนาจตามบทบาททางสังคม
 - 3.6 ใช้เพื่อสร้างสายสัมพันธ์กับครอบครัว เพื่อน และสังคม
4. ด้านความบันเทิง
 - 4.1 ใช้เพื่อหลีกเลี่ยงหรือหลีกเลี่ยงจากปัญหาต่างๆ
 - 4.2 ใช้เพื่อผ่อนคลาย
 - 4.3 ได้วัฒนธรรมที่เป็นของแท้ ได้ความสนุกสนานทางสุนทรียะ
 - 4.4 อ่านเพื่อใช้เวลาให้หมดไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การสำรวจความคิดเห็นและพฤติกรรมการอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ของชาวอเมริกันทั่วประเทศนับตั้งแต่ปี 1988 - 2007 (Barna Group, quoted in Vlach, para. 3) พบว่า แม้ครอบครัวชาวอเมริกัน 92% จะมีพระคัมภีร์เป็นของตนเอง แต่ชาวอเมริกันไม่ถึง 50% ที่อ่านพระคัมภีร์ในระหว่างสัปดาห์ นอกจากการอ่านเมื่อเข้าโบสถ์ โดยปี 2006 มีชาวอเมริกัน 47% อ่านพระคัมภีร์ในระหว่างสัปดาห์ ซึ่งเป็นสถิติที่มากที่สุดในรอบ 20 ปีที่ผ่านมา โดยผู้หญิงจะอ่านพระคัมภีร์มากกว่าผู้ชาย และยิ่งผู้อ่านมีอายุน้อย ก็ยิ่งอ่านพระคัมภีร์น้อยลง

เดือนมกราคม ปี 2007 Barna Group ได้สำรวจความคิดเห็นชาวอเมริกันทั่วประเทศทางโทรศัพท์จำนวน 1,006 คน ผลการสำรวจพบว่า มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 41% ที่อ่านพระคัมภีร์ นอกจากการอ่านที่โบสถ์ (ในวันอาทิตย์) ในรอบสัปดาห์ที่ผ่านมา (2007, para. 10) และมีกลุ่มตัวอย่างเพียง 45% เท่านั้นที่เชื่อว่าคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ถูกต้องทุกอย่าง (2007, para. 8)

Gallup poll (2001, pp. 349-350) ได้สำรวจพฤติกรรมการอ่านพระคัมภีร์ของชาวอเมริกันด้วยการสัมภาษณ์ระหว่างวันที่ 6-9 ตุลาคม 2000 ผลการสำรวจพบว่ากลุ่มตัวอย่าง 6 ใน 10 (59%) อ่านพระคัมภีร์เป็นครั้งคราวเท่านั้น ผู้อ่านส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ไม่ใช่คนขาว อายุมาก นิยมพรรคิพลัทธิกัน และเป็นพวกอนุรักษ์นิยม ทั้งนี้จำนวนผู้อ่านพระคัมภีร์ตั้งแต่ช่วงทศวรรษ 1980 ก็ลดลงเรื่อยๆ จาก 73% จนเหลือ 59% ในปี 2000 ส่วนเรื่องความถี่ในการอ่านพระคัมภีร์ มี 16% เท่านั้นที่อ่านพระคัมภีร์ทุกวัน 21% อ่านสัปดาห์ละครั้ง 12% อ่านเดือนละครั้ง 10% อ่านสองสามเดือนครั้ง และ 41% ไม่ค่อยได้อ่านหรือไม่เคยอ่านเลย

สำหรับสาเหตุหลักที่ทำให้คนไม่อ่านหรือแทบจะไม่อ่านพระคัมภีร์เลย มีดังนี้คือ 20% ไม่สนใจ 17% ไม่มีเวลา 11% ไม่ใช่คนเคร่งศาสนา 10% ไม่มีความคิดเห็น 7% ไม่เชื่อคำสอนในพระคัมภีร์ ส่วนคนที่บอกว่าน่าเบื่อนั้นมีจำนวนน้อยที่สุดคือน้อยกว่า 1%

ผลการสำรวจยังพบว่า กลุ่มตัวอย่าง 65% เชื่อว่าพระคัมภีร์มีคำตอบสำหรับทุกคำถามหรือเกือบทุกคำถามพื้นฐานที่เกี่ยวกับชีวิต และเกือบครึ่งหนึ่งของคนที่เชื่อเช่นนี้อ่านพระคัมภีร์อย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง น่าสนใจว่า มีถึง 28% ของผู้ที่มีความเชื่อดังกล่าวแทบจะไม่ค่อยอ่านหรือไม่ได้อ่านพระคัมภีร์เลย และคนที่มียะดับการศึกษาต่ำกว่ามักจะคิดว่าพระคัมภีร์เป็นเครื่องแนะแนวทางชีวิตที่เข้าใจได้มากกว่าคนที่มียะดับการศึกษาสูงกว่า ดังผลการสำรวจที่พบว่า 46% ของคนที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทเชื่อว่าพระคัมภีร์มีคำตอบสำหรับคำถามพื้นฐานที่

เกี่ยวกับชีวิต แต่มีถึง 72% ของคนที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือต่ำกว่าที่เชื่อเช่นนั้น

ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวนมากตอบว่าพวกเขาอยากศึกษาพระคัมภีร์เพิ่มเติม 35% สนใจอย่างยิ่งที่จะเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในพระคัมภีร์ของตนให้ลึกซึ้งขึ้น และ 40% ค่อนข้างสนใจ และกลุ่มตัวอย่างที่สนใจศึกษาพระคัมภีร์เพิ่มขึ้นอย่างยี่สิบเป็นผู้หญิงและชาวอเมริกันที่เป็นคนภาคใต้ และแม้ว่าจะมีถึง 59% ที่อ่านพระคัมภีร์เป็นครั้งคราว แต่คนเหล่านี้ก็อ่านพระคัมภีร์อย่างเดี่ยวโดยไม่ได้เข้ากลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ใดๆ เลย มีเพียง 14% เท่านั้นที่เข้ากลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ โดยผู้หญิงเป็นพวกที่เข้ากลุ่มศึกษาพระคัมภีร์มากกว่าผู้ชายเพียงเล็กน้อย (18% ต่อ 10%)

ผลการสำรวจพบว่าคนที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์บางอย่างที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการอ่านพระคัมภีร์ที่แตกต่างกัน เช่น เพศ อายุ และทัศนคติทางการเมือง

ผู้หญิงเป็นกลุ่มที่อ่านพระคัมภีร์มากกว่าผู้ชายอย่างน้อยก็สัปดาห์ละครั้ง มีผู้หญิง 43% ที่อ่านพระคัมภีร์สัปดาห์ละครั้งและอ่านทุกวัน แต่ผู้ชาย 29% ที่อ่านพระคัมภีร์สัปดาห์ละครั้งและอ่านทุกวัน

คนที่มีอายุมากจะยิ่งอ่านพระคัมภีร์มากกว่าคนที่มีอายุน้อย ผลการสำรวจระบุว่า 50% ของคนที่มีอายุมากกว่า 65 ปี อ่านพระคัมภีร์อย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง แต่ 27% ของคนที่มีอายุระหว่าง 18-29 ปี เท่านั้นที่อ่านพระคัมภีร์อย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง

47% ของคนที่นิยมพรรครีพับลิกันบอกว่าพวกเขาอ่านพระคัมภีร์อย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง แต่มีคนที่ไม่สนับสนุนพรรคเดโมแครต 32% เท่านั้นที่บอกว่าพวกเขาอ่านพระคัมภีร์อย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง และพวกอนุรักษนิยมก็อ่านพระคัมภีร์มากกว่าพวกไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดและพวกเสรีนิยม

สำหรับพระธรรมเล่มที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ระบุว่าชอบมากที่สุดในการศึกษาพระคัมภีร์คือ สดุดี (13%) ตามมาด้วย ปฐมกาล (9%) มัทธีว (7%) ยอห์น (6%) วิวรรณ์ (6%) สุภาพิต (3%) โยบ (2%) และลูกา (2%)

ปี 1997 สมาคมพระคัมภีร์ (para. 1) ได้สำรวจนิสัยการอ่านพระคัมภีร์ของคริสเตียนชาวอังกฤษและเวลส์ ผลการสำรวจพบว่า น้อยกว่า 1 ใน 5 ของคริสเตียนที่ไปโบสถ์ (16%) อ่านพระคัมภีร์ส่วนตัวหรือฟังพระคัมภีร์จากเทปหรือวิทยุทุกวัน และมีเพียง 1 ใน 4 (25%) เท่านั้นที่อ่านหรือฟังพระคัมภีร์มากกว่าสัปดาห์ละครั้ง และมีถึง 2 ใน 3 (68%) ที่อ่านพระคัมภีร์อย่างฉาบฉวยในรอบปีที่ผ่านมา

ชยุตรา ศิริไกรวัฒนาวงศ์ (2541, น. บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมการเปิดรับ การคาดหวังประโยชน์ และความพึงพอใจของผู้อ่านนิตยสารแนวธรรมะและแนวอิทธิปาฏิหาริย์” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร การคาดหวัง ประโยชน์ และความพึงพอใจในการเปิดรับข่าวสารและรูปแบบของนิตยสารแนวธรรมะและแนว อิทธิปาฏิหาริย์ของผู้อ่านที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและเขตปริมณฑล (นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และศึกษาถึง ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การแจกแจง ความถี่ คำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติเชิงอนุมานในการ ทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ สถิติ t-test เพื่ออธิบายความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม การ วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance “ANOVA”) การทดสอบ ความแตกต่างรายคู่ของ Scheffe’ และการหาค่าสถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson’s Product Moment Correlation Coefficient) ซึ่งประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC

ผลการวิจัยพบว่า คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้อ่านนิตยสารทั้งสอง ประเภทโดยทั่วไปแล้วเกือบไม่แตกต่างกัน ในด้านความพึงพอใจพบว่าผู้อ่านทั้งสองกลุ่มอยู่ใน ระดับใกล้เคียงกัน มีความพึงพอใจที่จะได้รับสาระประโยชน์และความรู้ในเรื่องราวต่างๆ มากขึ้น แต่ยังคงมีความคาดหวังที่จะได้รับความรู้ยิ่งขึ้นไปอีก นอกจากนี้ความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบที่มีต่อ นิตยสารทั้งสองกลุ่มที่มีความสนใจในคอลัมน์ของนิตยสารก็อยู่ในระดับใกล้เคียงกันด้วย

ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ผู้อ่านนิตยสารอิทธิปาฏิหาริย์ที่มีรายได้ต่ำมี ความพึงพอใจในการเปิดรับข่าวสารมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้สูง ผู้อ่านนิตยสารอิทธิปาฏิหาริย์ เพศหญิงมีความพึงพอใจต่อรูปแบบของนิตยสารมากกว่าเพศชาย และผู้อ่านนิตยสารทั้งแนว ธรรมะและแนวอิทธิปาฏิหาริย์ที่มีพฤติกรรมการเปิดรับสารต่ำมีความพึงพอใจในการเปิดรับ ข่าวสารจากนิตยสารสูง ในทางกลับกันพบว่า ผู้อ่านทั้งสองประเภทที่มีพฤติกรรมการเปิดรับ ข่าวสารสูงมีความพึงพอใจในการเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารต่ำ อธิบายได้ว่าหากผู้อ่านนิตยสาร ทั้งสองประเภทเปิดรับข่าวสารโดยละเอียดจะไม่พึงพอใจในข่าวสารนั้น ฉะนั้นนิตยสารทั้งสองฉบับ ต้องปรับปรุงความลึกซึ้งของเนื้อหามากขึ้นเพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้อ่าน

สุปราณี เทียนเล็ก (2551, น. บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง “พฤติกรรมการอ่าน การใช้ ประโยชน์ และความพึงพอใจที่มีต่อหนังสือธรรมะประยุกต์ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับหนังสือธรรมะประยุกต์ การนำเนื้อหาข่าวสารจากหนังสือธรรมะประยุกต์ไปใช้ประโยชน์ และความพึงพอใจที่ได้รับจาก

หนังสือธรรมะประยุกต์ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติเชิงอนุมานในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ สถิติ t-test เพื่ออธิบายความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance “ANOVA”) และการใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson’s Correlation Coefficient

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างอ่านหนังสือธรรมะประยุกต์ในระดับต่ำ โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 1.03 โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้ระยะเวลาในการอ่านหนังสือธรรมะประยุกต์ 30 นาที ถึง 1 ชั่วโมง อ่านสัปดาห์ละ 1-2 เล่ม และเคยอ่านหนังสือธรรมะประยุกต์เป็นเวลาไม่ถึง 1 ปี ลักษณะการอ่านของกลุ่มตัวอย่างมักจะอ่านหนังสือธรรมะประยุกต์เมื่อมีเวลาว่างและเมื่อเครียดหรือไม่สบายใจ บ้านเป็นสถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ในการอ่านหนังสือธรรมะประยุกต์มากที่สุด

ในด้านการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจนั้น พบว่ากลุ่มตัวอย่างได้รับประโยชน์และความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.10 โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับประโยชน์และความพึงพอใจจากหนังสือธรรมะประยุกต์ในด้านความหลากหลายมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.64 รองลงมาคือด้านเสริมสร้างความเชื่อหรือช่วยในการตัดสินใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.53

จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ เพศ อายุ อาชีพ รายได้ และสถานภาพสมรสแตกต่างกันจะทำให้มีพฤติกรรมการอ่านหนังสือธรรมะประยุกต์แตกต่างกัน ส่วนตัวแปรระดับการศึกษาไม่พบความแตกต่าง

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ระดับการศึกษา และอาชีพแตกต่างกันจะมีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจที่มีต่อหนังสือธรรมะประยุกต์แตกต่างกัน ส่วนตัวแปรเพศ รายได้ และสถานภาพสมรสไม่พบความแตกต่าง

พฤติกรรมการอ่านหนังสือธรรมะประยุกต์ไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจที่มีต่อหนังสือธรรมะประยุกต์ของผู้อ่าน